

Edita:
Fundació
Catalunya Cristiana
C/. València, 244.
08007 Barcelona
Tels. 215 27 39
215 27 84

Any VIII N.º 411

Setmana del 9 al 14
d'agost del 1987

Director:
Joan E. Jarque i Juglar

Preu: 75 Ptes.

Catalunya Cristiana

SETMANARI POPULAR D'INFORMACIÓ I DE CULTURA RELIGIOSES

*"A hom no li basta la
lectura sense la unció,
l'especulació sense la
devoció, la investigació
sense l'admiració, la
circumspecció sense
l'exultació, l'activitat
sense la pietat, la
ciència sense la caritat,
la intel·ligència sense
la humilitat i l'estudi
sense la gràcia divina."*

Sant Bonaventura

AFINANT

Comunicació poc comunicativa

JOAN E. JARQUE
i JUTGLAR

Abans de posar-me a escriure aquestes ratlles he donat una ullada, com de costum, a la premsa d'aquest matí i hi he trobat una bona notícia: aquesta matinada la COPE—la cadena de radiodifusió de l'Església espanyola— ha començat les seves emissions a través de Ràdio Popular de Barcelona. Felicitats i llarga vida al nou nat, entre els mitjans de comunicació a casa nostra. I, si se'm permet, un desig sincer d'una tasca radiofònica fecunda, d'inspiració cristiana i fidel al tarannà d'aquestes terres...

Després de l'agradable sorpresa m'han vingut els interrogants. En primer lloc, he comprès la trucada telefònica que m'ha fet de bon matí un comunicant desconegut. Em preguntava com podia sentir Ràdio Popular. No havent llegit encara el diari, m'ha sorprès la pregunta i l'he adreçat a un telèfon d'informació general. Ara comprenc que el ciutadà en qüestió —m'ha dit que era feligrès d'una parròquia— pensava que CATALUNYA CRISTIANA hauria d'estar informada d'aquest esdeveniment. No ho estàvem! Perquè aquesta desconexió entre nosaltres? No hi podria haver una mica de "vasos comunicants" —almenys informatius, ja no dic econòmics, atès que la COPE sortosament és un excel·lent negoci— entre els que mirem de servir l'Església en el mateix apostolat, ni que sigui en mitjans diferents?

L'esplai, una situació apropiada per
educar valors i formar actituds

Les colònies de l'Església apleguen 20.000 infants

Més de 20.000 infants i adolescents de Catalunya viuen un estiu diferent a les colònies organitzades per centres adherits als Serveis de Colònies de Vacances o als Moviments de Centres d'Esplai Cristians.

L'Església va sentir ben aviat una preocupació molt especial per aquest tema. Quan a Catalunya ningú no parlava de lleure i d'oci, les colònies de l'església ja treballaven en un projecte educatiu en l'esplai.

L'educació en l'esplai és una forma d'evangelització. L'esplai és una situació idònia per formar actituds i educar valors. L'església pensa millorar i incrementar aquest servei de colònies, fruit del treball i entusiasme desinteressats de molts monitors. Enguany han estat 4.000 els qui han treballat en l'engrescador projecte de fer educatiu el temps lliure dels infants, joves i adolescents de Catalunya.

Nova església a Badalona

El cardenal-arquebisbe de Barcelona ha posat la primera pedra de la que serà la nova església parroquial de Sant Pau, de Badalona.

Fa prop de vint-i-cinc anys que els senyors Josep Serra i Eduard Llauredó van donar els terrenys i una antiga casa de pagès per fer-hi una parròquia. Els locals provisionals habilitats com a lloc de culte i dependències parroquials han fet el seu servei, però ara calia fer una església més definitiva i unes instal·lacions més adequades al servei de la comunitat cristiana. Per altra banda, la remodelació urbanística de l'entorn, que està portant a terme l'Ajuntament, obligava a prendre aquesta decisió.

Es va celebrar l'Eucaristia, presidida pel cardenal Nar-

cís Jubany i concelebrada pels preveres de la parròquia i de les parròquies veïnes. A continuació, al terreny on es construirà la nova església, es col·locà la primera pedra, que és un antic capitell de la Catedral de Barcelona. És un símbol de la comunió amb l'església diocesana.

Juntament amb la pedra s'hi enterrà un pergami que diu: "L'any 1987 de l'Encarnació de nostre Senyor Jesucrist, essent bisbe de Roma el papa Joan Pau II, el cardenal-arquebisbe de Barcelona, doctor Narcís Jubany i Arnau, beneí i col·locà la primera pedra de la nova església parroquial de Sant Pau de Badalona, pedra transferida de la S.E.C.B. de Barcelona, església mare de la nostra arxidiòcesi."

10.000 adreces
10.000 nous lectors

5 persones de la vostra coneixença

CATALUNYA CRISTIANA *UNEIX!*

És el moment de donar **un bon impuls a l'expansió de CATALUNYA CRISTIANA**. També **vós podeu participar en aquesta tasca**. Probablement coneixeu moltes persones de les més diverses professions: enginyers, mecànics, mestresses de casa, agricultors, artistes, venedors... o d'altres que pensen com vós. Ens els voleu presentar?

- Ompliu les butlletes amb les adreces d'aquests amics vostres als qui veieu que pot interessar CATALUNYA CRISTIANA i envieu-nos-les.
- Nosaltres els farem conèixer el nostre setmanari. És molt fàcil però molt important!
- Col·laborareu així a fer possible l'augment de lectors que requereix el moment actual. Faciliteu-nos el màxim d'adreces possible.

Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....	Nom.....
adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....	adreça.....
.....tel.....	tel.....	tel.....	tel.....	tel.....
població.....	població.....	població.....	població.....	població.....
D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....	D.P.....Prov.....

Encara podeu fer més

Aquell amic vostre que té interès per CATALUNYA CRISTIANA, doneu-li a omplir la butlleta de subscripció.

Envieu-nos-la

Catalunya Cristiana Carrer de València, 244, 2n. 08007 BARCELONA

Nom..... Població..... D.P.....

Se subscriu per 1 any a CATALUNYA CRISTIANA en català/castellà per pessetes 3.900.-

Aquest import el faré efectiu de la forma següent:

☐ Pagament domiciliat

☐ Xec nominatiu que s'adjunta

Signatura

Lloc.....Data.....

ORDRE DE DOMICILIACIÓ

Banc/Caixa.....Agència.....

Senyors: Els prego que d'ara endavant, fins a nou avís, amb càrrec al meu compte/llibreta nº..... se serveixin pagar els rebuts que els presentarà EDICIONS TERRA NOSTRA, S.A. per la meua subscripció al setmanari CATALUNYA CRISTIANA.

Signatura

Lloc.....Data.....

Catalunya Cristiana a cada llar cristiana **Catalunya Cristiana**

EDITORIAL

Un cisme a l'horitzó de l'any 2000?

Recentment s'ha produït una notícia religiosa d'una importància considerable i que mereix un comentari. Ens referim a la visita del bisbe Marcel Lefebvre a la Santa Seu, coincidint quasi amb el rumor que aquest bisbe suspès pensava procedir a una ordenació episcopal d'algú dels seus preveres, també suspesos per l'Església. Per ara això encara no s'ha produït. Cal esperar que el bisbe tradicionalista és conscient de les greus conseqüències que se'n seguirien. Un acte així crearia un cisme més en el si del cristianisme.

Tots els altres actes ministerials que realitza un bisbe o un prevere "suspès" constitueixen una greu ferida a la unitat de l'Església, però no en consumen la ruptura. L'ordenació d'un bisbe posaria un segell de separació definitiva entre el moviment religiós encapçalat per l'antic arquebisbe de Dakar i l'Església catòlica. Els teòlegs estan d'acord en afirmar que no hi ha veritable cisme si al mateix temps no es professa una doctrina herètica, és a dir, greument contrària al magisteri de l'Església. Avui, després dels dos últims concilis, la qüestió esdevé pràcticament teòrica, ja que tot cisme és com si negués l'autoritat o del Papa o d'un concili. I en el cas de Lefebvre es donen els dos casos. No es tracta sols d'una afeció —fins a un cert punt comprensible— per uns ritus o unes maneres de fer més o menys tradicionals en el catolicisme dels últims quatre segles: el moviment lefebvrista parteix de l'afirmació doctrinal, ben contradictòria, per cert, de la suposada invalidesa del Concili Vaticà II, i de la conseqüència caiguda en l'heretgia dels Papes que el varen sancionar, sobretot en el tema de la llibertat religiosa i del caràcter sacrificial de la Missa.

Es ben sabut que el darrer concili va reformar la Missa de Pius V —i tota la litúrgia de l'Església— tot aconseguint un moviment, que venia de lluny i que ja va merèixer gestos positius per part del gran Papa Pius XII, que aspirava a posar el culte litúrgic al centre de la pietat de tota l'Església —i no sols dels clergues—, i a alleugerir-lo d'afegitons no gens teològics, al mateix temps que reformava la proclamació sacramental de la Paraula de Déu al lloc central que li pertoca dins del misteri de la mort i de la resurrecció del Senyor que celebrem tots els batejats en la Missa i en els altres sagraments. Això demanava, i així ho va entendre el Concili, el retorn a la llengua del poble i uns ritus més expressius, tal com ho exigeix el caràcter de "signes significatius" que, en bona teologia, són els sagraments.

El decret sobre la llibertat religiosa va distingir, molt encertadament, entre la veritat en abstracte —que només és una i que l'Església creu, amb humil agraïment, que el Senyor l'ha dipositat i la conserva en ella, amb l'assistència indefectible de l'Esperit Sant— i les "veritats" concretes que els homes assolixen i les famílies religioses o de pensament cultiven, i en les quals cal reconèixer-hi, mentre siguin honestes, bells, de la Veritat revelada i aproximacions vàlides vers la Veritat total. Per això el respecte degut a la llibertat de cadascú que Déu mateix respecta i que és una condició indispensable per a l'adhesió a Jesucrist. Aquesta afirmació comportava la fi del pacte entre els poders temporals i la missió evangelitzadora de l'Església. D'ara endavant, l'Església no fa més que reclamar per a ella la mateixa llibertat que proclama per a tothom. És significativa, en aquest punt, la simpatia del lefebvristisme pels règims autoritaris.

Tant de bo el seny catòlic prevalgui en l'ancià bisbe Lefebvre i així estalviï una esquinçada més en la túnica inconsútil del Senyor.

Aquest home és immens

ETIENNE BORNE

Avançant-se a la recent visita del Papa a Polònia, els mitjans de comunicació, tan fàcilment temptats per un escepticisme professional, no ens deixaven preveure esclats ni èxits. Se'ns assegurava que el poble polonès, capolat per tantes decepcions i proves, i definitivament desenganyat, res no podia esperar d'aquest tercer viatge, tristament i vanament repetitiu, capaç de suscitar, com a màxim, una mústia curiositat. Aquest Papa ¿no té per ventura el costum d'enardir els seus auditoris amb generalitats humanitàries que no fan cap mal a ningú, ni canvien la vida; tot plegat generalitats recuperables pels Pinochet i els Jaruzelski, passablement satisfets d'aquesta mena d'oposició verbal, acadèmica, que dona als seus règims aparences de liberalisme?

A aquest perfil gris i sense relleu que li imposaven per endavant escrits i paraules tan ben informades com malintencionades, Joan Pau II donà des del primer dia el més clar desmentiment. El to dels seus discursos, desgrats de ciutat en ciutat com un rosari profètic, anà creixent amb una gradació tranquil·la i perfectament dominada. Enfrontament directe amb el poder i la ideologia del poder. Per més que el sindicat Solidarnosc hagi estat dissolt i perseguit els seus militants, els seus ideals no són pas menys vàlids i romanen fermes, com les tres creus de Gdansk, que són signes d'una arrelada esperança.

El general Jaruzelski pogué permetre's, a l'arribada del Papa, una indecent al·lusió als acords de Gdansk com un full de paper fàcil d'arrugar i estripar per aquell que té el poder. El gloriós militar es permeté dir que la signatura donada per l'Estat, en circumstàncies històriques de les quals la memòria polonesa no en perdrà mai el record, continua compromentent l'Estat, que no seria un veritable Estat si renegues cínicament de la paraula donada.

És veritablement la funció profètica de l'Església que Joan Pau II redescobreix i exerceix, des de Xile a Polònia, a les tiranies d'aquest món. El Papa parla el llenguatge que cinc o sis segles abans de Crist els profetes d'Israel feien sentir a un Nabucodonosor o a un faraó d'aquesta antigor tan llunyana, i que esdevé estranyament contemporània. A la Universitat de Lublin el Papa invità els intel·lectuals a no limitar la reflexió, de la qual en fan professió, i a in-

terrogar-se sobre els fonaments del poder i la legitimitat de l'Estat. Aquest "Papa contestatari", ¿no estarà en camí de deslegitimar l'Estat marxista, sense fonament en la història i la consciència poloneses, i de legitimar un sindicat interdit per un poder de fet? En el passat els homes d'Església prengueren massa literalment el consell, donat per sant Pau, de submissió als poders públics establerts, oblidant que la lletra mata i l'esperit vivifica, aquesta altra paraula paulina també important. Quan el sobirà no és lliure i deu el seu poder a una força estrangera i que, com deia el P. Fessard en temps d'ocupació, el príncep és "esclau", ¿com pot reclamar dels ciutadans una lliure adhesió?

Les banderoles de Solidarnosc poden ser perseguides per la policia, però la paraula pontifícia, la veu dels sense veu i de les boques amordaçades celebrava la paraula i la idea de solidaritat, que és des d'ara, per a la història i davant de tot el món, "l'altívica de Polònia". I, efectivament, ha calgut el coratge polonès perquè aquesta expressió de solidaritat que a tots ens semblava prosaïcament radical-socialista o banalment socialdemòcrata, obri les ales imprevisiblement esteses sobre tot l'univers per anunciar als homes la urgència d'un deure i al mateix temps una esperança il·limitada.

La llengua que parla el Papa és totalment polonesa, i, tanmateix, universal. Els drets de l'home són sagrats, inseparables d'una certa idea de l'home i, junts, es burlen de les fronteres. Paraula que val per a tots els homes, però que no volen entendre quan ha estat adreçada als poders marxistes de Polònia o de Nicaragua (el cabdill d'aquesta és un fervent admirador de Jaruzelski) i també al despota xilè, tan sord com el seu homòleg polonès. Si enlloc el Papa dona suport a la violència, ja que l'home no se salva posant en parèntesi les exigències humanistes, tampoc predica la resignació i si, arreu, la vigilància i la lluita per defensar la dignitat de l'home i els seus drets. Arreu, segons la lliçó del Magníficat, s'esforça per aixecar els trepitjats i els humiliats.

Aquest missatge l'expressa amb una parla admirable. A les vores del Bàltic, per celebrar el mar

que clama per l'amistat i el canvi entre les seves ribes, ha tingut accents propers a Saint-John Perse o d'Hugo. Hom se sorprèn que aquest Papa que ha donat un tan autèntic prestigi als principis i als valors, als drets i als deures sense els quals l'ésser dit humà no seria més que un animal temeràriament perfeccionat, sigui també en alguns medis cristians objecte de tantes prevencions rondinaires, de murmuracions mediocres, de xiu-xiueigs que semblen assassins. O més aviat hom no se sorprèn, ja que no sabem admirar i ignorarem que l'admiració és clarivident. He citat Hugo, i és que cal recórrer a un dels seus epítets favorits per dir el que és just i veritat referint-nos al Papa Wojtyła: aquest home és immens.

Els pessimistes insistiran que entossudir-se en redreçar, amb paraula i pensament, un món tan visiblement al revés és una empresa insensata, car la realitat, pedra de Sisif, rodolarà sempre cap al fons. Tanmateix, fem comptes. Un poder abusiu, quan es pesa en balances justes, pateix tanmateix una invisible i irreparable esquerda. El Papa cau, per la glòria de la Seu de Pere, sota el retret de Nietzsche, que tant es queixava dels cristians perquè desmoralitzaven els poderosos. Però al mateix temps desperta els coratges que la malaltia, i la llargada de la malaltia, podrien fer defallir fins i tot en els rengles d'un episcopat propens a conjujar, dolorosament, una tímida resistència i una col·laboració blana. La llarga paciència dels humils dels petits, quan és constantment entretinguda, inspirada, pot arribar a ser invulnerable i finalment victoriosa.

El vostre escepticisme és encara intacte? Aleshores, una vegada més, demanem socors a Hugo. Josué i els seus Hebreus, davant de Jericó, feien incansablement la volta pels baluards materialment inqueribles, mentre que en el silenci de tot el poble, ressonava el corn profètic. Les burles de mal gust apareguren. "Creus tu, deia el rei, fer caure la meua ciutat amb el vent?" Però el profeta ho ha entès: "Soneu, soneu sempre, clarins del pensament..." A la setena vegada, les muralles caigueren. Si no m'erro de comptes, el Papa ha fet el tercer viatge: encara queda temps per a la ironia dels realistes.

(De "la Croix")

Catalunya Cristiana

EL SETMANARI DE MÉS DIFUSIÓ DE CATALUNYA

MEMBRE DE LA UCIP

Director: Joan E. Jarque i Jutglar

Sots-director: Francesc Malgosa i Riera

Edita: Fundació Catalunya Cristiana

Gerent: Jaume Roigé i Torrentgenerós

Disseny: Josep Samper i Alejo

Redacció, administració, publicitat i fotocomposició: Edifici de la Parròquia de la M. de D. dels Àngels C/. València, 244, 2on. Tels: 215/27 39 - 28 05 - 27 84 08007 Barcelona

Impressora: Publiagraf, S.A.L. Consell de Cent, 224, Barcelona D.L. B.14.387/79

Difusió controlada per O.J.D.

SUBSCRIPCIONS ANUALS

Catalunya, resta de l'Estat espanyol, Andorra, Gibraltar i Portugal, 3.900 Ptes.

Europa: 7.800 Ptes. □ Amèrica: 9.750 Ptes. □ Àsia, Àfrica: 10.500 Ptes. □ Filipines: 10.500 Ptes. □ Àsia (més oriental): 13.300 Ptes. □

RESPIR

LA COMUNICACIÓ

Amb tot el respecte que em mereix Thomas Merton, segons el qual els homes no som illes, m'atreveixo a dir que sí, que els homes som com illes. A la coneguda descripció geogràfica que serveix a molts Diccionaris: una illa és una porció de terra voltada d'aigua per tots costats, hi afegeixo: però unida per la base a les altres illes i als continents. Ves si els homes no som això! Units tots per les arrels en una colla de sentiments bàsics, de desigs essencials, d'ansies primàries, i separats també tots per la superfície. La comunicació ens reclama, com a tot illenc, de saber la manera de sortir d'un mateix, de conèixer els punts per on podem entrar en l'altre, de disposar de la tècnica necessària per a travessar amb èxit l'espai que ens separa. Mai no ha estat cosa fàcil!

MIQUEL ESTRADÉ

El futur preocupa. L'avenç vertiginós de les noves tecnologies ha plantejat un interrogant davant la nostra societat, que cadascú procura respondre amb els seus coneixements o la seva imaginació. ¿Com serà l'organització social en el segle XXI? No és estrany, doncs, que la futurologia i la prospectiva polítiques, econòmiques, socials, etc. convoquin una gran audiència. Conferències, cursets, seminaris... Esforços de persones interessades, o simplement curioses, per descobrir què ens reserva aquest futur tan amarat de tècnica i de robòtica.

No fa gaire, vaig assistir a un d'aquests cursets. En una de les conferències, el ponent, doctor en Ciències Econòmiques i novel·lista d'èxit, desplegava davant nostre la seva opinió sobre què serà la societat futura. Res que no s'hagi dit abans: una humanitat rellevada gairebé completament de l'esforç físic productiu; una supremacia del treball creatiu; molt poques hores de feina, almenys entesa en el sentit que actualment es dona a aquesta paraula; molt de temps per dedicar a la pròpia formació, a la investigació, al desenvolupament de la pròpia personalitat...

Jo trobava a faltar en aquella perspectiva futura alguna cosa. I així ho vaig manifestar al conferenciant un cop va arribar el torn de preguntes dels oients. Una humanitat on els homes tinguessin més temps lliure hauria de fer possible també que es practiqués molt més l'altruisme; que hi hagués més ocasió d'ajuda mútua; que hi haguessin més persones que poguessin esmerçar una part de les seves hores en aquella ajuda als altres que cap organisme estatal podrà exercir en cap règim polític o econòmic, per-

No hi ha déus de recanvi

FRANCESC DE P. MARTÍ

què no depenen del guany d'un salari, sinó de la voluntat de servir. De l'altruisme, en una paraula. I que calia que l'impuls que mogué aquests voluntaris convertís en gratificant aquesta feina per ella mateixa.

La resposta del brillant novel·lista va ser desconcertant. Aquestes feines —va dir— **abans** eren portades a cap per les "Hermanitas de los Pobres", les "Hermanitas de la Caridad", etc., però **ara** això no existeix. I és que **abans** hi havia una motivació religiosa que impulsava la gent a aquesta mena d'ajuda, però **ara**, com que aquesta motivació no existeix, se n'hauria de trobar una substitució. Caldria descobrir una nova motivació.

Em vaig quedar de pedra. Tanta ignorància, ¿era real o fingida? Un home amb un doctorat universitari, brillant escriptor, que presumeix d'estar al corrent del devenir de la nostra societat, ¿podia tenir una idea tan irreal de com funciona la caritat en el món que l'envolta? Perquè només cal donar una mirada a l'entorn per assabentar-se que els ordes religiosos, per bé que mermats en els seus efectius per l'onada de secularització, segueixen exercint la seva missió; i que, per altra part, cada dia sorgeixen noves institucions a càrrec de laics que prenen al seu càrrec l'aju-

da als desvalguts d'una o altra mena (no sempre el problema és econòmic). I tota aquesta gent ho fa, pura i simplement, per l'amor de Déu.

El conferenciant s'havia referit anteriorment al seu pas per un col·legi de religiosos, i deia que la finalitat d'aquell centre educatiu consistia en la formació d'un tipus únic d'homes tots iguals, tallats pel mateix patró. Que, com en un llit de Procut, col·locaven els nois damunt del patró desitjat, tallant-los o afegint-los fins que quedaven de la mateixa mida. I vaig comprendre que el mateix conferenciant tenia el seu propi llit de Procut, en el qual col·locava tota la societat d'un cop, i li anava amputant tot allò que a ell no el convenia: la fe, la caritat, l'amor al proïsme... D'aquesta operació en sortia una societat irreal, però que era la que satisfia la seva mentalitat.

L'operació hauria estat perfecta, si no fos perquè quan a una societat se li amputa la fe comencen a trontollar tots aquells valors que fan suportable la convivència humana. L'economista fabulador n'era conscient, i per això deia que hauríem de trobar una substitució a la motivació religiosa. És a dir, una substitució a l'amor de Déu. El qual, segons ell, és cosa del passat. Afortunadament, no cal substituir res per ara. Els que vivim en la realitat podem contemplar a cada pas els efectes de l'amor al proïsme que mou tantes persones, i que no és més que la conseqüència de l'amor de Déu. És a dir, la motivació religiosa, que segueix sent cosa d'ara, de cada dia, malgrat els esforços d'aquells que ho voldrien tot secularitzat i ben secularitzat.

I que duri. Perquè Déu no es pot substituir. No n'hi ha, de déus de recanvi.

Prim, visiblement prim i pàl·lid, texans destenyits i cenyits, botins negres en "pensada" combinació amb una jaqueta gastada de pell també negra. Els seus cabells humits de gel cauen esvalotadament sobre el seu rostre: celles arrufades, el rictus de la boca desafiant i els seus ulls... els seus ulls mirant, com acusadors, tots i tot. Embravit contra el món que l'envolta, sobretot quan se sent acompanyat pels seus amics, amb actitud exigent cap als altres, però no cap a ell mateix. La seva mirada desconcerta, és tremendament agressiva.

És un més del molts que, com ell, se senten superiors a la resta dels mortals per l'únic fet de ser membres de l'anomenada generació jove. Als adults, els anomenen despec-

tivament "vells" i, naturalment, no admeten res que vingui d'ells... res?

Teòricament se senten, o volen ser, autosuficients; no necessiten res ni ningú. Però... aquesta nova realitat d'una joventut sense possibilitats de treball clares i amb un futur incert, ha generat una indústria —propietat de la generació adulta— que sap manipular molt bé aquestes circumstàncies: la indústria discogràfica, la de la droga, la de les begudes gaseoses o alcohòliques i la de la indumentària informal. Tots han sabut treure bon partit de l'adolescent i del jove primerenc.

El professor Pablo Capanna, en un Seminari realitzat a Buenos Aires sobre "Línies per a la cultura que s'apropa", va exposar que per mantenir

Joventut... Tresor diví?

LOURDES FLAVIA
Col·laboradora a Bogotà de l'Àmbit
Maria Corral

els joves en el rol que els assignen els seus manipuladors, se'ls inculca precisament la seva superioritat sobre "els vells" i idealitzen aquest món jove. Han de gaudir de l'instants present com si fos etern ja que, a partir d'una certa edat, ells també seran "vells", deixaran de ser feliços i hauran de treballar. La racionalitat pertany al món dels grans, que han deixat enrera la plenitud emocional; el més important

que hi ha al cap no és el cervell sinó el cabell, el tallat del qual és suficient per a simbolitzar els més diversos valors de l'"ànima" glandular. Capanna apunta que la sortida d'aquest perllongat jardí d'infants és traumàtica, es viu com una mítica caiguda, font d'inesgotables nostàlgies: d'aquí ve que hi hagi tants adults que no es resignen a créixer, desenvolupant un verdader "complex de Peter Pan".

Davant d'aquesta situació, què podem fer?

Una vertadera i profunda valoració de les diferents etapes de la vida, vivint des d'una actitud realista existencial allò positiu i no tan positiu que cadascuna d'elles ens proporciona, acceptant que som limitats en contra de la supèrbia de no acceptar que els nostres

cabells comencen a espargir-se dels ineludibles cabells blancs; acceptar sàviament que la vida humana té un principi i un final, i que tota ella, des de la seva alçada fins la posta, té un ple sentit. Això ajudaria, possiblement, a no voler agafar-nos nostàlgicament, possessivament, a una joventut que ja ens va quedar enrera.

Saber contemplar l'existència com un regal meravellós, i viure-la, per tant, amb actitud humil i agraïda, veure-la com una globalitat formada pel fi espurnall d'una pluja d'instantanis únics i irrepetibles, conduiria els nostres passos de l'adolescència a l'adultesa, i d'aquesta cap a l'ancianitat, amb alegria i llibertat, i sentint cada cop una més gran plenitud.

ARA MATEIX

Els pobres i els polítics

J. CARRERA PLANAS

No sempre ens arriben dels polítics gestos encoratjadors... Però se n'acaba de produir un que val la pena comentar: representants de tots els partits parlamentaris de Catalunya s'han reunit amb dirigents de Càritas de Barcelona i de Justícia i Pau per tal d'analitzar i de trobar respostes eficaçes al problema de les bosses de misèria que subsisteixen i s'escampen enmig de la nostra societat, en altres aspectes tan pròspera. Les notes de premsa que han informat d'aquesta reunió no ens han aportat gaires notícies sobre el seu contingut, probablement a causa de la dificultat d'arribar a concrecions que presenten tant la temàtica com la composició d'una trobada tan insòlita. Però el simple fet que la reunió hagi tingut lloc i que s'hi hagi pres la decisió de continuar-la aviat ja convida a l'esperança.

El fenomen que anomenen "bosses de misèria" és correlatiu a un altre del qual es parla menys: els que podríem anomenar "bonys de luxe". Si és veritat que de la societat de l'atur n'ha sortit una nova pobresa, també ho és que del sector que cavalca damunt de bons salaris cada any actualitzats, i del dels grans negocis, i del cada dia més multitudinari funcionariat... n'està emergint com una nova classe enardida per la febre de gastar. Posar en relació aquelles bosses amb aquests bonys sembla, segons com, demagògia. Els cristians sabem que es tracta, en tot cas, d'una demagògia vella de centúries. Ja la feia en el segle IV un personatge tan poc suspecte de progressisme com sant Basili, el qual va dir en una homilia: "El pa que guardes pertany a l'afamat. A l'home nu, el mantell tancat als teus cofres. Al descalç, el calçat que es podreix a casa teva. Al miseriós,

el diner que tens encauat". (Homilia 6 contra la riquesa). I és que la tossuda pretensió de posar justícia, tot estalviant-nos la feinada d'esdevenir justos nosaltres, no va gaire lluny i acaba espatllant les mil·lors teories socials.

La pobresa real, sovint amagada per timidesa o dignitat, fa com una escuna de captaires al carrer. D'aquests, alguns ens enganyen. El procés d'enviliment a partir de la fam també el descriu, amb una precisió sorprenent, un altre pare de l'Església, sant Joan Crisòstom, del mateix segle IV: "Passar de la fam a la necessitat de captar, de la mendicitat a l'obligació de suprimir tota vergonya, de la pèrdua de tota vergonya a l'obligació d'aguantar tots els afronts: cercle fatal que produeix vertigen a l'ànima, posa una bena als ulls i arrossega, finalment, a la caiguda, a la desesperació. "Del sacerdot, 16,17). Aleshores molts egoistes troben la coartada: "Vegeu? Són uns brivalls", diuen, i se senten legitimats per a no moure ni un dit. És una actitud voluntàriament cega. Deixant ara de banda què cal fer amb els captaires, resulta un fet comprovat que com més n'hi ha al carrer, més gent necessitada hi ha a les cases. Caldria cercar-los...

Entre la gent que vol ajudar els necessitats sol establir-se una polèmica sempre repetida: resposta immediata a la necessitat urgent, o educació a llarg

termini? La qüestió només és soluble amb una bona dosi de realisme i de sentit comú, acompanyada d'una comprensió com més propera i humana millor de les persones. Ningú no nega la necessitat d'apuntar cap a una nova situació en la qual les coses siguin diferents. Però que la humanitat tingui un futur no vol dir que el tingui cada persona. Les vides són irrepetibles i cal arribar a cada home en el seu present fugaç. Si la gent té gana, la resposta no són conferències. Molt menys si es tracta d'explotar tendenciosament una situació crítica. M'ho va explicar el rector d'una parròquia: va haver d'assegurar el proveïment d'aliments a una família amb cinc criatures i el pare sense feina. A la mare, en una oficina social, només li parlaven d'un sistema radical per a evitar nous infants...

Seria merevellós que tota aquesta problemàtica aconseguís de captar l'atenció dels nostres polítics. Seria merevellós que, posats a cercar una plataforma de diàleg que els reportés una estima més gran dels ciutadans, trobessin aquesta dels pobres. Seria merevellós que poguéssim tornar a creure que, en el fons del fons i malgrat tot, és el benestar dels sis milions de ciutadans de la nació allò que cerquen els nacionalistes... és l'eliminació de l'exploació de l'home per l'home allò que volen els socialistes... és la síntesi de progrés personal i de progrés comunitari l'objectiu dels demòcrata-cristians... és una societat sense classes la meta dels comunistes... és l'establiment d'unes condicions que permetin l'exercici real de la llibertat allò que es proposen els liberals... Al capdevall, tampoc no fan tant de temps que aquesta era una fe amplament compartida.

CATALUÑA

Insalut liquida deutes a la Generalitat per valor de 17.000 milions de pessetes

El conseller d'Economia i Finances de la Generalitat, Josep Manuel Basáñez i el ministre de Treball i Seguretat Social, Manuel Chaves, firmaren a Madrid l'acord de liquidació del pressupost de serveis transferits per l'Insalut a la Generalitat de Catalunya, per els exercicis del 1985 i 1986 i consisteix en 17.300 milions de pessetes.

Segons l'acord firmat, la Tresoreria General de la Seguretat Social haurà de transmetre crèdits per l'import de 2.592 milions de pessetes fins a cobrir la quantia total del pressupost del 85, fixat en 164.701 milions de pessetes, i uns altres 14.714 milions de pessetes per cobrir el pressupost de 181.812 milions de pessetes de l'exercici 1987 pels serveis d'Insalut transferits a l'Institut Català de la Salut.

Indústries químiques de Reus cediran terrenys per a centre d'estudis

Les indústries del sector petroquímic ubicades en el terme municipal de Reus facilitaran a l'Ajuntament els terrenys Escola d'Horticultura Ornamental i l'Escola Universitària de Ciències Empresarials. Aquesta acció de les empreses petroquímiques ha de considerar-se com una compensació urbanística a l'Ajuntament, i aquest impulsa el pla parcial d'urbanisme de la zona. L'esmentada compensació econòmica se xifra en 75 milions de pessetes, que l'Ajuntament de Reus invertirà posteriorment en la compra i posterior cessió dels terrenys.

Detinguts dos nois per llençar pedres a l'autopista

Dos menors d'edat han estat detinguts per la guàrdia civil quan estaven tirant una pedra des del pont de l'autopista a un vehicle d'aquest cos de seguretat, al terme municipal de la Roca del Vallès.

Els menors, amb inicials M.A.R. i D.Y.C., van llançar la pedra contra el parabrisa del vehicle. Els conductors es van aturar i van arrestar posteriorment els dos nois, que han passat al Tribunal Tutelar de Menors.

La proposta de "regió del Penedès" no serà aprovada per la C.E.E.

La proposta sobre la Regió del Penedès que va presentar el ministeri d'Agricultura a la Comunitat Econòmica Europea no serà aprovada, segons va manifestar Antoni Casanovas, president de l'entitat Denominació d'Origen Penedès. Segons el senyor Casanovas, aquesta proposta no serà aprovada perquè la regió del cava ha de ser homogènia.

El deute, comentà Fuentes Quintana, depèn fonamentalment del dèficit, on el nostre país no ha assolit cobrir el forat entre despeses i ingressos. Aquest dèficit, a més a més, és estructural, ja que uns dos terços són permanents. Per tot això, encara que Espanya creixi en una taxa mitjana del 3 per cent continuarà existint un fort dèficit.

Un dipòsit de pinso assaltat per dos mil xinesos

Més de dos mil camperols xinesos van assaltar un dipòsit de pinso després que les autoritats locals van negar-se a entregar la part corresponent a aquells que legalment en tenien dret. El problema era que els quadres locals l'havien rebut l'ilegalment.

MÓN

A Andorra es demana respecte als drets humans

El grup cívic Europa, constituït fa poc per polítics i empresaris andorrans, ha denunciat la manca de respecte dels drets humans a Andorra. El portaveu del grup, l'historiador i empresari andorrà Roger Rossell, manifestà a Europa Press que el moviment Europa "només pretén que s'apliqui a Andorra la decisió adoptada pel Consell General a favor de la Convenció Europea dels Drets Humans". Segons el portaveu del grup, "a Andorra es manté un Estat feudal que està sota el poder absolut de

dues persones". Roger Rossell afegí que el seu grup "s'estranya moltíssim que aquestes dues persones —que segons Rossell són un súbdit espanyol i un súbdit francès— no apliquin als andorrans els mateixos drets que ells tenen nom a ciutadans dels seus respectius països".

Els bisbes filipins a favor de la reforma agrària

Els bisbes de Filipines demanaren als terratinents que donin el seu suport al programa de reforma agrària de la Presidenta Aquino. En una declaració de la Conferència Episcopal, els bisbes adverteixen que el país s'enfronta al perill de dividir-se com a conseqüència de la polèmica originada pel projecte de reforma agrària.

ESPANYA

El Fons Social Europeu beneficia a 600.000 persones

Més de 660.000 persones es beneficiaran del Fons Social Europeu (FSE). L'ajuda total aprovada durant l'any en curs és de 65.647 milions de pessetes. D'aquest total, un 70 per cent va destinat a subvencionar projectes de formació professional. L'ajuda global situa Espanya com a tercer país comunitari.

Segons Fuentes Quintana, cada espanyol té una mitjana de 400.000 pessetes de Deute

Enrique Fuentes Quintana, ex ministre d'Economia, digué a la Universitat Menéndez i Pelayo que cada espanyol, a l'inici del 1987, tenia de mitjana unes 398.830 pessetes de Deute, que en conjunt suma més de 15 bilions de pessetes un 47,8 per cent del Producte Interior Brut. Aquest Deute Públic que es transmet a les generacions successives, estableix un màxim històric i demostra l'existència d'una "nova era del Deute Públic a Espanya."

Monestir de Montserrat.—Durant el mes d'agost, amb motiu de l'Any Marià, cicle de conferències a la Basílica sobre el tema BENAUADA LA QUI HA CREGUT. Dia 3, dilluns i 27, dijous, **Maria, model de la nostra pregària**, per Cebrià Pifarré; dia 6, dijous i dia 17, dilluns, **Maria, tipus del cristià**, per Josep Mª Soler; dia 10, dilluns, i 24, dilluns, **Maria ens va al davant en el camí de la fe**, per Bernabé Dalmau; dia 13, dijous i dia 20, dijous, **La Mare de Déu en la reflexió dels Pares de l'Església**, per Manel Nin. Aquestes conferències seran a les 19.30 hores.

Casa d'Exercicis de les Missioneres Germanes de Betània - Cornellà de Llobregat.—Tandes d'EXERCICIS ESPIRITUALS PER A DONES: Del 17 al 23 d'agost, dirigida per mossèn Jordi Carrera, M.D.; del 24 al 30 d'agost, dirigida pel pare Alfred Muntané, S.J. Per a informació i inscripcions: Casa Betània, Bonavista 37, Cornellà de Llobregat (Barcelona) Telèfon 375 11 02. (Metro Línia V. Estació Gavarra).

Monestir cistercenc de Vallbonella. Carrer del Cister, 43-45, Barcelona.—EXPOSICIÓ

AVISOS I COMUNICATS

MARIANA - Amb motiu de l'Any Marià, s'ha instal·lat al parlador exterior una exposició mariana

que, dintre la seva senzillesa, és molt curiosa i completa. Es oberta tot el dia.

INSTITUT DE TEOLOGIA BARCELONA

Centre diocesà de formació cristiana obert a laics —joves, homes i dones—, religiosos i religioses, que ofereix una visió global i actualitzada de la teologia

- ELS ESTUDIS DUREN TRES ANYS
- LES CLASSES SÓN VESPERTINES, DE DILLUNS A DIJOUS
- ATORGA EL «DIPLOMAT EN TEOLOGIA»

15 anys
al servei
de l'Església

curs 1987-88

Informació i preinscripció a partir del 1.º de setembre

Secretaria: De dilluns a dijous, de 6 a 9 del vespre
Diputació 231 (edif. Seminari) 08007 Barcelona - T. 254 1963

PRÒXIM PELEGRINATGE A TERRA SANTA del 20 al 29 d'octubre

Inscripcions a partir del 31 d'agost.

Adreceu-vos a: ASSOCIACIÓ D'AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA

Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A. 08010 Barcelona.

Telèfon 301 37 18 de 10 a 1 i de 5 a 7. Srta. Maria Figueras.

En preparació: PEREGRINACIÓ MARIANA A ROMA PER LA IMMACULADA del 5 al 9 de desembre

VATICÀ DIA A DIA

Audiència de la Santa Seu a una representació de l'Episcopat espanyol

L'equip dirigent de la Conferència Episcopal Espanyola —el president, cardenal Angel Suquia; el vice-president, monsenyor Yanes; el secretari, monsenyor Sebastián— han estat a Roma del 21 al 28 de juny, on han mantingut llargues converses amb els presidents dels diferents Dicasteris Romans.

El Papa Joan Pau II els va rebre en una llarga audiència i després els va convidar a dinar. També es van entrevistar amb el cardenal Casaroli, secretari d'Estat del Vaticà; amb monsenyor Martínez Somalo, substitut de la Secretaria d'Estat, i amb monsenyor Silvestrini, Secretari del Consell per a Afers Públics de l'Església. La llista de cites queda completada amb gairebé tots els cardenals prefectes dels Dicasteris més importants de la Cúria: Gantin (Congregació de Bisbes), Ratzinger, Dadaglio, Etchegaray... Han estat set dies molt intensos durant els quals els bisbes espanyols han presentat el seu pla d'acció pastoral pel trienni 1987-1990, "Anunciar Jesucrist en el nostre món amb obres i paraules", i han discutit els problemes pendents.

La "notícia" que en quedarà d'aquesta visita serà sens dubte la invitació —encara no oficial— feta a Joan Pau II que vingui el proper any o l'altre a Santiago de Compostela per presidir una jornada mundial de la joventut. Els bisbes espanyols volen concentrar-hi milers de joves europeus que vulguin comprometre's en la tasca d'evangelitzar Europa i que el Sant Pare doni força a aquest compromís amb la seva presència i el seu carisma.

El Suprem italià anul·la l'ordre de captura contra Marcinkus

El Tribunal Suprem italià va anul·lar l'ordre de captura contra l'arquebisbe Paul Marcinkus, president de l'Institut per a les Obres de Religió (IOR), decretada el 20 de febrer per un jutge de Milà.

La cinquena secció penal de l'alt tribunal ha declarat "no vàlides" i per tant "anul·lades" les ordres de captura emeses contra Marcinkus i contra els alts funcionaris de l'IOR Luigi Mennini i Pellegrino de Strombel, als quals la Magistratura de Milà acusava d'implicació en la fallida fraudulenta del Banc Ambrosià de Roberto Calvi.

El passat 9 de juliol la Fiscalia General havia sol·licitat la confirmació de les ordres de captura, amb l'oposició del Vaticà que argumentava que "l'IOR és un ens central de l'Església catòlica que gaudeix d'immunitat", i està reconegut com a tal per les lleis italianes, i que les proves aportades pels jutges milanesos eren "simples conjectures".

Segons sembla, i segons el *Corriere de la Sera*, la Fiscalia del Tribunal Suprem va elevar fa pocs dies al Tribunal un document d'onze folis en el qual expressava la legitimitat de l'ordre i proposava refusar els recursos presentats per la defensa dels tres acusats.

Lefebvre va interrompre el diàleg amb Ratzinger

"La Santa Seu no ha d'afegir res al comunicat oficial del 14 de juliol sobre la trobada entre el cardenal Ratzinger i monsenyor Lefebvre", va afirmar als informadors el vicedirector de la sala de premsa del Vaticà, monsenyor Giulio Nicolini. El laconic comentari era la resposta a una pregunta sobre les declaracions fetes a Faverney (Alta Savoia francesa) per part de l'arquebisbe rebel.

Monsenyor Marcel Lefebvre va afirmar que havia interromput bruscament la seva entrevista amb el prefecte de la Congregació per a la Doctrina de la Fe quan aquest va dir: "Per al Vaticà no existeixen Estats catòlics". El prelat suspès a divinis es va aixecar —segons ell mateix explica— i va dir: "Excel·lència, no ens podem entendre". I va afegir, davant del grup de fidels tradicionals que l'escoltaven: "Roma i les autoritats del Vaticà estan destronat Jesucrist. Els que s'afirmen cristians pacten amb l'enemic".

Els atacs personals contra

Joan Pau II, en les recents declaracions de monsenyor Lefebvre, no només no disminueixen sinó que augmenten. Mentre no hi hagi rectificació en aquest sentit, sembla difícil que Roma pugui proposar alternatives com la prelatura personal (estatut actual de l'Opus Dei) o l'indult incondicional.

El Papa evoca la missió profètica de la vida religiosa

Quines són les formes que ha de prendre la missió profètica de la vida religiosa en l'Església i en el món? 800 religioses acaben d'aprofundir en aquesta qüestió durant una trobada organitzada a Roma per la Unió internacional de les Superiores Generals. Les participants han estat rebudes pel Papa en audiència.

El Papa ha recordat en començar el seu discurs que la principal responsabilitat de les superiors generals dels instituts religiosos és assumir, en la vida de cada dia, l'animació espiritual de les dones que s'han compromès en la vida religiosa.

Seguidament Joan Pau II els ha fet algunes reflexions en relació a les seves jornades d'estudi. "L'Evangeli, ha dit, s'ha d'encarnar, a cada època, en les situacions concretes, en les vicissituds dels pobles i de les cultures, sense caure en les trampes d'eventuals teories unilaterals o arbitràries, a les que sempre està exposat un procés de creixement. Atentes a les necessitats dels nostres contemporanis, sou conscients dels mals que pateix la societat en els vostres diferents països".

Joan Pau II anirà al Paraguai el maig proper

L'arquebisbe d'Asunción, Mnr. Ismael Rolón, ha anunciat que el Papa Joan Pau II anirà al Paraguai el maig del 1988, però el Vaticà no ha confirmat oficialment aquesta notícia. Joan Pau II estaria tres dies al país, i visitaria, a més de la capital, Caacupe (Santuari de la Verge dels Miracles), Encarnación, Villarrica, Caaguazú, Puerto Stroessner, Concepción i Pedro Juan Caballero.

El pare Gyoergy Bulanyi

La Congregació de la Fe escriu al pare Bulanyi

L'Agència de premsa catòlica hongaresa *Magyar Kurir* ha publicat dos documents de la Congregació per a la Doctrina de la Fe en relació al cas Bulanyi, acompanyats d'una nota d'introducció de monsenyor Laszlo Paskai, primat d'Hongria. La Congregació retreu al pare Gyoergy Bulanyi certes desviacions en punts de la doctrina catòlica.

Els documents publicats per *Magyar Kurir* són dues cartes de la Congregació per a la Doctrina de la Fe. A la primera, de l'1 de setembre del 1986, s'hi diu que la Congregació ha examinat els textos del pare Bulanyi que circulen entre les comunitats de base, on hi apareix un cert "relativisme" quant al valor dels escrits del Nou Testament, així com una falsa concepció de l'autoritat de la Jerarquia de l'Església i algunes interpretacions errònies de l'obligació davant el magisteri de l'Església.

La Congregació aprecia el llibre de Bulanyi "Sofrir per l'Evangeli", però creu que la seva obra sobre la constitució de l'Església conté opinions teològiques perilloses en relació a l'estructura jeràrquica de l'Església i a la transmissió del ministeri sacerdotal en la comunitat eclesial.

La Congregació considera dubtosa la interpretació que el pare Bulanyi fa de la declaració del concili Vaticà II sobre la llibertat religiosa.

Com que el pare Bulanyi ha refusat retirar les seves "declaracions ambigües", la Congregació per a la Doctrina de la Fe afirma en una segona carta, del passat 30 d'abril, que aquestes qüestions no pertanyen al camp de la lliure interpretació teològica i que, per tant, s'exigeix al religiós que expressi públicament la seva fidelitat a la doctrina de l'Església tal com està presentada pel magisteri. La Congregació espera del pare Bulanyi una resposta que correspongui a la seva missió de servidor de l'Evangeli i de sacerdot de l'Església catòlica. Com que les respostes que fins ara ha donat el pare Bulanyi són considerades insuficients, la Congregació ha publicat aquestes dues cartes mentre espera una resposta satisfactòria.

Documents sobre l'acció pastoral de Pau VI

Quan el Cardenal Montini volia despertar Milà

La revista *Notiziario* de l'Institut Pau VI publica els documents més importants de les prèdiques inèdites del cardenal Giovanni Battista Montini durant la missió de Milà. Aquesta "missió" en terra italiana, llançada el novembre del 1957 per l'arquebisbe de la ciutat, va ser "un esforç pastoral per reconduir a la vida religiosa, sincera i autèntica, una ciutat sencera".

Una ciutat gran i moderna, travessada per corrents de pensament seglars i profans, fascinada per la seva expansió i preocupada pels seus interessos. Un esforç original d'evangelització a través d'una "prè-

dica extraordinària". L'arquebisbe, preocupat per la seva "capacitat limitada d'apropar-se, d'instruir, de consolar i de beneir" la societat milanesa dels anys 50, decideix mobilitzar un miler de sacerdots i religiosos, alguns cardenals i bisbes, i també nombrosos laics voluntaris, per tal de predicar a la ciutat la paraula d'un Déu "mal estimat, mal servit, mal pregat".

"Que s'obrin les esglésies, les sales, les cases, els patis, les escoles, les oficines, els hospitals, els hotels, els instituts, els hospicis..." Les fàbriques, els barris, els grans magatzems, els bancs, el Rotary Club...

El cardenal Montini, a Milà, l'any 1958.

han rebut així el missatge del seu bisbe.

En una carta als no-creients,

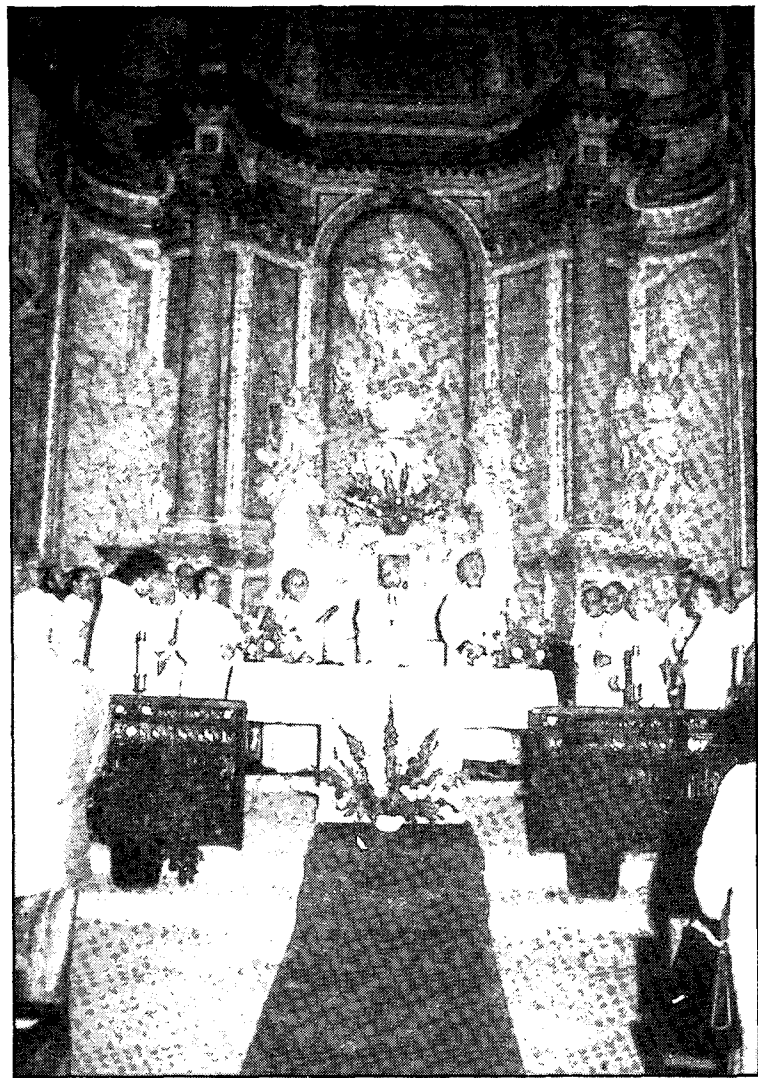
l'arquebisbe reconeix que aquests algunes vegades han "jutjat la fe segons la manera que nosaltres l'hem predicat i presentat. Els nostres defectes potser els han fet menysprear i avorir la religió". Els envia una crida: "Si sou lliures i honestos, sigueu prou forts i independents per venir a escoltar-nos".

Expressa tota la seva comprensió als joves, fastiguejats pels "entusiasmes que els demanen i les posades en escena" que han servit per "maniobrar i emmarcar" la gent gran, i els demana que deixin de jugar "al dubte i a l'angoixa existencial" per tal que siguin vius,

aconsegueixin el sentit dels valors veritables i tinguin finalment l'esperança dels fills de Déu: acceptar la revelació sense forçar el raonament.

"Milà encara és cristiana, diu el futur Pau VI. Encara és susceptible d'expressar la gran nova de la llei catòlica." La missió va posar en evidència les immenses necessitats pastorals de la ciutat en aquesta època. També ha contribuït a donar una indicació per l'esdevenidor: cal tornar a fer l'experiència per "alliberar-se de l'apatia de les idees i de l'ètica".

ALEXANDRA VIATTEAU
(De "La Croix")

Concelebració presidida pel bisbe de Solsona, Miquel Moncadas, a la Capella Reial de la Universitat de Cervera

Una celebració lluïda

Els actes programats s'han celebrat al mateix lloc on els Claretians iniciaren la seva presència a Cervera, a la Ex-Universitat. Ells la restauraren amb gran esforç i la dignificaren amb les seves activitats missioneres i culturals durant mig segle.

A la Capella reial, presidida pel majestuós retaule barroc del gran artista Jaume Padró, tingué lloc la Concelebració festiva, participada per un gran nombre de Claretians vinguts d'arreu d'Espanya i de Roma. A l'entrada el Sr. Bisbe de Solsona, Miquel Moncadas, descorregué la cortina que tapava la làpida que commemora la presència dels Claretians a Cervera. El text és el següent: (Estampa adjunta)...

En densa i fervorosa homilia glossà el sentit i abast de la missió de l'Institut fundat per S. Antoni Mª Claret, partint dels textos de la missa que recordava l'Immaculat Cor de Maria, patrona dels Claretians.

La Coral Lacetània interpretà magistralment diversos cants amb la participació dels fidels assistents i clogué amb un breu i selecte concert.

Uns infants presentaren les ofrenes del sacrifici.

Els cerverins ompliren l'ampla capella mostrant el seu agraïment per la labor dels Claretians a Cervera.

A continuació seguí l'acte acadèmic al local que és avui aula d'exàmens i que fou Museu del prestigiós claretà P. Francesc Naval cmf.

Obrí l'acte el P. Superior dels Claretians, Josep Mª Codina cmf. Després de les paraules inicials llegí les adhesions a l'acte de diverses persones representatives: una carta del Secretari de la Conferència Episcopal, el Bisbe Claretà Ferran Sebastián, telegrams dels Provincials de les Províncies Claretianes de Castella i Bètica i altres comunicacions com les del gran llatísta format a la Universitat, P. Josep Mª Mir i el P. Manuel Garde, que actualment treballen a Roma.

Seguí la magistral conferència del P. Manuel Ramírez que fou un recorregut dens, amè i fluid pel mig segle d'història a la Universitat, des del 1887 al 1936. Fou llargament aplaudida la seva intervenció.

El Sr. Batlle de Cervera, Joan Salat, que es gloria de la seva condició d'alumne, oferí les seves vivències personals, representant a la Ciutat com a Batlle i als antics alumnes que han treballat en la preparació d'aquesta celebració. Clogué demanant als PP. Claretians que no deixin Cervera.

Després el M.R.P. Enric Arenas, membre del Govern General de la Congregació a Roma, i que representava al Rdm. P. General, impedit d'assistir per trobar-se en visita de les Províncies Claretianes a Amèrica, ens dirigí la seva paraula de felicitació i encoratjament.

Finalment el Delegat per la Generalitat, Sr. Ramon Esteve, dirigí unes breus paraules de felicitació.

Ja era prou tard i ens esperava l'hora del dinar que posaria fi a la celebració. Fou un dinar cordial, en ambient festiu, que resumia el bon regust de la festa. Al final unes evocacions oportunes tancaven el Centenari dels Claretians a Cervera.

Agraïm la presència d'altres regidors de l'Ajuntament, de Mn. Lluís i altres sacerdots, dels PP. Mercedaris de Sant Ramon i de tants cerverins que assistiren a l'acte, com també la de molts altres que ens han manifestat la seva adhesió i que no pogueren ser-hi presents per les nombroses Primeres Comunions, per les feines de la collita o per altres motius.

JOSEP M. CODINA I PLENSA CMF.

Cent anys de presència claretiana a Cervera

Fa 100 anys que els Missioners Fills de l'Immaculat Cor de Maria, Orde fundada per S. Antoni Mª Claret l'any 1849 a Vic, arribaven a Cervera i ocupaven, després de restaurar-la i condicionar-la, l'antiga Universitat que es trobava en una deplorable situació.

L'any 1886, una respectable comissió de la ciutat de Cervera viatjava a Madrid per tractar amb el Govern Central la manera d'impedir la realització del projecte de convertir l'edifici en presó i penal.

Els mateixos dies una delegació dels Missioners Claretians cercava un ampli edifici per poder rebre les nombroses vocacions que trucaven a les seves portes.

El Govern oferí als Missioners la Universitat de Cervera. Els Missioners acceptaren l'edifici i les autoritats i veïns de Cervera reberen amb goig i satisfacció la notícia i el dia 11 de maig de 1887 es firmava l'escriptura de compromís entre Cervera i la Congregació.

Per reial Ordre de 22 de maig es permetia l'establiment a la Universitat dels Pares Missioners del Cor de Maria.

El dia 9 de juny es feia lliurament de l'edifici en usdefruit a l'Ajuntament de Cervera. I el dia 23 es firmava el contracte de cessió als Missioners, que van prendre possessió formal i solemne a la capella reial de la Universitat el mateix dia a la tarda.

Cervera celebrà amb un repic de campanes la fausta notícia de la cessió de l'edifici als Missioners Claretians.

L'esdeveniment s'ho mereixia: La Universitat es veia protegida i honorada amb el nou destí; Cervera en sortia beneficiada espiritualment, cultural i material.

Els Missioners reberen l'ofertament en un moment oportú per les nombroses vocacions, encara que els comportà quantiosos dispendis l'habilitació de l'edifici.

És impossible detallar les obres de reparació, consolidació i adaptació a les necessitats i acti-

vitats dels nous estadants de l'abandonat edifici. Durant més d'un any treballaren com a herois 16 germans coadjutors, ajudats per jornalers.

Finalment, el dia 17 d'agost de 1888 començaren a arribar els nous residents que el dia 15 de setembre eren ja 288 membres de la Congregació.

Organització interna i funcionament

S'establiren les Facultats de Filosofia i Teologia, amb les ciències auxiliars de Matemàtiques, Física i Química, Història Natural, Llengües etc. complementades amb espaioses sales, museus i laboratoris. Fou notable el que instal·là, amb la col·laboració de Claretians d'arreu del món, l'eminent polígraf i naturalista P. Francesc Naval, i que comprenia un ampli ventall d'especialitats: Física, Química, Zoologia, Botànica, Mineralogia. Numismàtica etc.

Un selecte claustre de professors regentava les càtedres. A les Facultats Majors s'exigia un nivell científic elevat i s'impartien els títols de Llicenciat i Doctor, vàlids en el règim intern de l'Institut.

Completant les Facultats Majors, es formaren els noviciats per a sacerdots, estudiants i germans coadjutors.

Instal·lades les dependències necessàries a la Comunitat es reservava la majestuosa Capella reial per a les grans solemnitats.

Projecció històrica

La Universitat de Cervera és compendi i símbol de mig segle d'història (1887-1936) de la Congregació Claretiana.

D'ella sortiren les egrègies figures del cardenal Larraona i els bisbes i vicaris apostòlics que la Santa Seu designà per a diverses diòcesis i vicariats com els de Gui-

nea, Panamá, Tarija, Tocantins, Xocó, Xina etc.

Fou planter d'eminents professors i innombrables missioners que portaren l'evangeli i la cultura a tot el món.

En el Capítol General de l'any 1895, celebrat a Cervera, l'Institut Claretà obtingué la seva plena estructuració.

L'últim capítol fou la gesta de tants missioners que coronaren la seva vida amb la làurea d'un gloriós martiri, segellant amb la seva sang la fidelitat a Crist.

Posem de relleu la visita a la Universitat del rei Alfons XIII el dia 23 de maig de 1930, que premiava la labor dels Claretians i simbolitzava la represa de les visites reials dels monarques de la Casa de Borbó a l'Acadèmia cerverina en èpoques passades.

Nova presència claretiana

Fracassades les gestions per aconseguir una subvenció per restaurar l'edifici i reprendre l'anterior activitat docent, els Missioners es veieren forçats a deixar la Universitat. Però no Cervera. Molt a prop del gran edifici s'aixeca el que era Col·legi Hispanofrancès de Sta. Teresa. Abandonat per les religioses a rel de la revolució del 1936, l'adquiriren els Claretians com a centre de les seves activitats.

L'any 1939 ja funciona com a Seminari i Col·legi extern.

Aviat es complirà un altre mig segle d'aquesta nova presència. Presència que s'ha palesat en el servei religiós constant des de l'Església que regeixen, així com per la predicació i altres serveis ministerials a la ciutat i a la comarca i per les funcions que successivament ha anat assumint l'edifici, segons les necessitats del moment, de Seminari Claretà, Col·legi Extern, Residència Estudiantil i Centre de Convivències i activitats formatives: religioses, culturals i esportives.

15 D'AGOST: FESTA TITULAR I DE LA DEDICACIÓ DE LA BASÍLICA DE SANTA MARIA DEL MAR (Barcelona)

A la 1 del migdia:

OFICI DE LA SOLEMNITAT DE L'ASSUMPCIÓ amb l'assistència dels Consells parroquials i de la Basílica, i represa d'una antiga tradició amb el

PETIT RETAULE DE MARIA ASSUMPTA

inspirat, per haver-se'n perdut el propi, en el drama litúrgic de SANTA MARIA DE L'ESTANY (s. XIV).

Hi actuarà, i també durant la missa, la

CAPELLA DE MÚSICA DE SANTA MARIA DEL MAR

Transcripció: M. Carme Gómez.- Adaptació: Jaume Planas. Assessorament escènic: Jesús F. Massip.- Direcció: Enric Gispert.

TARRAGONA

Ha tingut lloc al seminari un total de 72 hores de formació

Cursos bíblics destinats als que volen ser apòstols de la paraula

TARRAGONA.—Del 6 al 18 de juliol i en el marc del Seminari Pontifici de Tarragona s'han dut a terme els **CURSOS BÍBLICS D'ESTIU**, amb un total de 72 hores de formació.

Els cursos Bíblics d'estiu van destinats a tots aquells "cristians" que, dins la Parròquia, el Barri, l'Escola, la Comunitat, el Poble, la Família... treballen per ser apòstols de la Paraula: Catequistes, preveres, mestres, joves, religiosos/es... cristians tots, membres vius de l'Església...".

Aquest any el Curs s'ha dividit en quatre blocs:

A) **PENTATEUC:** Professor P. Guíu, Monjo de Poblet.

B) **MARC i MATEU:** P. Xavier Alegre, S.I.

C) **LLUC i FETS DELS APOSTOLS:** Professor Mn. Joan Magí, Capellà Diocesà de Tarragona.

D) **Llibres de JOSUE ALS MACABEUS:** Professor Mn. Josep Lluís Arin, Capellà Diocesà de Tortosa.

Simultàniament i durant una setmana, s'ha dut a terme un curs de Formació Permanent, destinat a aquells cursetistes que ja han realitzat l'estudi de la Bíblia, en un període de tres anys.

El tema d'aquest any era: "**L'ALIANÇA DE DÉU AMB ELS HOMES**": Professor, Mn. Romuald Vives, Capellà Diocesà de Tarragona.

La totalitat dels alumnes en la present escola ha estat de 65 persones.

Els Cursos es promouen i realitzen per l'Associació Bíblica de Catalunya. Tots els Professors són biblistes d'aquesta Associació. Aquest any s'ha arribat al 22è Curs i al 8è de Formació Permanent. El que es pretén és "oferir un mètode d'estudi i un fruit de la Paraula per tal de poder viure més a fons la nostra Fe i poder-la comunicar als altres."

S'han viscut els dies del curset en un clima de comunitat, estudi i treball personal i de grup, esbarjo i pregària.

Cal destacar la presència de molts catequistes i mestres i, d'entre ells, un grup molt significatiu de gent jove.

Remarquem l'esforç i constància dels organitzadors durant els

14 anys en què s'estan realitzant aquests cursos...

Ja des d'ara us fem una invitació a fi que us guardeu uns dies de l'estiu 88, probablement del 4 al 16 de juliol, per asseure'ns tranquil·lament amb la Bíblia a les mans.

Diaconat permanent i Ministeris laicals

S'ha constituït el Secretariat diocesà pel Diaconat permanent i els Ministeris laicals.

El Secretariat està format, de moment, amb possibilitat de ser ampliat, per Mn. Jaume Roig, Director, Mn. Isidre Foguet, de Vocacions, Senyor Joaquim Galià i Senyora Lourdes Pascual de Benach, de l'anterior Consell diocesà de Pastoral, Mn. Jaume Macaya, Diaca permanent i la Senyoreta Rosa Mª Sánchez, laica amb missió pastoral. Va lliurar els nomenaments del Senyor Arquebisbe el Vicari Episcopal de Pastoral Diocesana, Mn. Miquel Barbarà.

El Secretariat ha de fomentar la consciència i la formació del diaconat permanent i dels ministeris laicals a tota l'Arxidiòcesi.

Aquest organisme va ser demanat per l'anterior Consell dio-

cesà de Pastoral, durant el Pontificat de l'Arquebisbe Emèrit, Dr. Josep Pont i Gol, prèvia consulta que es va fer a molts grups que es van formar a tota l'Arxidiòcesi. L'objectiu principal d'aquella consulta va ser precisament aquest: "**LA INSTAURACIÓ DEL DIACONAT PERMANENT I LA PROMOCIÓ DELS MINISTERIS LAICALS A LA NOSTRA ARXIDIÒCESI.**"

Amb la constitució d'aquest Secretariat es continua una llarga trajectòria. El Dr. Pont i Gol va acceptar, abans d'acabar el Pontificat, els consells que li havien donat sobre aquestes qüestions. El nou Arquebisbe, Dr. Ramon Torrella, va donar un pas més i va procedir a la instauració del Diaconat permanent i va ordenar el primer diaca, Mn. Jaume Macaya.

Amb l'entrada en vigor del nou

Es pretén oferir un mètode d'estudi i fruit de la Paraula, per tal de poder viure més a fons la Fe i poder-la comunicar als altres.

Codi de Dret canònic les possibilitats de ministeris laicals és encara més àmplia.

Aquesta notícia serà ben acollida sens dubte per totes les persones que van dedicar temps i esforç a estudiar i aprofundir aquestes qüestions i, en general, per tots els diocesans que estan treballant per una Església més corresponsable, en la qual els laics hi tinguin el lloc que els correspon, que és el tema d'estudi del proper Sinode de Roma.

Comunitats cristianes i marginació

S'han reunit els preveres responsables de les parròquies i comunitats de religiosos de la Ciutat de Tarragona que formen els dos arxiprestats de Centre i de perifèria.

Van tractar la qüestió dels "Fenòmens de marginació dins el nostre context ciutadà i possible resposta des dels nostres de Carites (les parroquials i la interparroquial)". Van exposar el tema Xavier Rius i Montserrat Martí, president i assistent social, respectivament, de Carites-Interparroquial de Tarragona. Es van estudiar diferents propostes d'actuació per tal d'ajudar les persones que pateixen aquests greus problemes avui a la nostra ciutat.

La reunió havia estat preparada pels dos arxiprestats, Mn. Joaquim Clavé i P. Antoni Serrallonga, d'acord amb el Vicari Episcopal, Mn. Miquel Barbarà.

Els assistents manifestaren el propòsit d'afrontar conjuntament els problemes pastorals que afecten les comunitats cristianes de tota la ciutat amb reunions conjuntes i una adient coordinació dels dos arxiprestats.

Es van plantejar els criteris de cara a una justa aportació econòmica de les diferents comunitats, per potenciar les disponibilitats de Carites, i poder atendre més casos plantejats. Així mateix es va preveure la possibilitat d'una nova campanya per incrementar nous socis de la Caritas Interparroquial.

El perquè d'una commemoració a Vimbodí

Dins dels actes commemoratius del VII Centenari de l'inici de la construcció del Temple Parroquial de Vimbodí, s'ha previst el trasllat de les despulles del Dr. Pau Roselló i Borqueres i la inauguració d'una làpida a la memòria de Mn. Joaquim Balsells i de Mn. Pau Gili.

I això per què, us preguntareu?

Doncs bé:

1r. Es tracta de tres sacerdots vimbodinencs, el primer per naixença i els altres dos per vinculació personal, que, havent assolit el martiri l'any 1936, tenen incoada la Causa de Beatificació. El procés Ordinari o de Declaració de Martiri es va cloure el 29 de maig del 1959 a la Catedral de Tarragona i ara està incoada la seva Causa a Roma; els tres gaudeixen del títol canònic de "Servents de Déu".

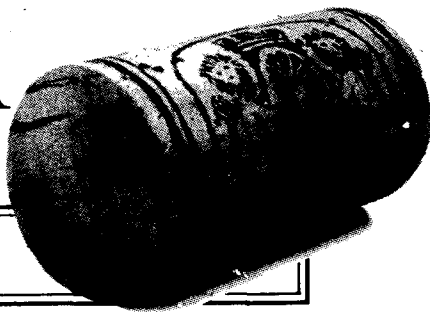
2on. La presència de les despulles d'un màrtir de la fe i la memòria dels altres dos dignifica el Temple; i, en tant que foren membres de la Comunitat de Vimbodí i de la Diocesana, ens recorden que la vida de cristià, es vessi o no la pròpia sang, sempre ha de tenir un caire testimonial i ens enardeix.

3r. S'ha escollit aquesta data perquè el 26 de juliol coincideix el martiri de dos dels tres: Dr. Pau Roselló i Mn. Pau Gili.

4rt. La Celebració no tindrà pas un to reivindicatiu, sinó d'agraïment a Déu, perquè els honorà amb la gràcia del martiri; i també d'admiració envers ells, perquè li foren fidels. Pregarem perquè la sang dels màrtirs sigui llavor de nous cristians i perseguidors i perseguits puguin asseure's un dia a la Taula del Regne.

Des de 1864
PERE ROVIRA
La solera d'una família

Cellers a "Ribera d'Ebre" i "Terra Alta"

Blanc de Belart • Alta Mar • Vinya d'Irto • Viña Montal • Raquel Rosé • Viña Mater • Dry Solera • Ranci • Vinum Misae • Mas dels Frares • CALISAY.

Alejandro Labaka, amb el també missioner caputxí Juanjo, el guia xinès Xen, l'autor d'aquest article, la seva dona i la guia Emília.

Alejandro Labaka parla amb diverses dones xineses als jardins de Hua Jen, a Xian.

El bisbe basc Alejandro Labaka, defensor dels quítxues, va ser assassinat a l'Equador

L'amic dels indis ja no podrà tornar a la Xina

Va ser una sotragada al cor. Quan dijous 23 escoltava l'informatiu de la COPE-Miramar i sentia el titular que uns missioners havien estat assassinats a l'Equador, una mena de pressentiment em va recórrer tot el cos. El gruix de la informació, amb els detalls que es tractava del missioner basc Alejandro Labaka, defensor dels indis quítxues, va fer la resta.

Quantes vegades havia pensat en l'Alejandro i el Juanjo!

Quants cops havia comentat amb la dona si s'haurien acomplert les amenaces que rebien discretament per part de les autoritats militars, que veien amb mals ulls la tasca social d'uns missioners que es posen al costat dels pobres i dels indis i no del poder ni de les multinacionals?

Vaig conèixer Alejandro Labaka, vicari apostòlic d'Aguarico, fa tres estius a la Xina. Ell anava de vacances, un període que només

gaudeixen cada tres o quatre anys, juntament amb un altre missioner caputxí, Juanjo, també basc.

Uns anàvem com a turistes, amb més o menys inquietud per conèixer el canvi polític a Xina, però bàsicament a fer el turista. Ell no. Alejandro volia sondejar la possibilitat de tornar a Xina a fer de missioner. Havia estat de jove, del 47 al 52, a Pingliang fins que la revolució de Mao el va fer fora. Recordo que, en una de les moltes estones en què varem xerrar, Alejandro ens explicava detalls de la revolució i de com a la seva missió havia guarit personalment les ferides rebudes en combat al llavors desconegut i després mític Lin Piao.

Com és obvi, tot i que la Xina ha obert les portes a la religió de tota mena, des de la taoista i la budista a la catòlica, Alejandro no va obtenir el permís per visitar la seva antiga missió. Tot això s'ho

deuria ben anotar en la seva conversa amb el capellà xinès que vam visitar a l'església de la Puríssima, a Nankin, una ciutat de tres milions d'habitants. Per cert, aquesta església, que durant la "revolució cultural" va ser fàbrica de vidre, utilitza el ritual preconiliar amb la missa en llatí i d'esquena al públic.

Alejandro era un home d'una gran senzillesa. L'anomenàvem així, sense el "monseñor" o "padre" pel davant. I si coneixíem la seva condició de bisbe o vicari apostòlic era perquè ens ho havia explicat l'altre missioner, el Juanjo.

Van ser tantes hores de parlar de les missions! Més de vint anys de tasca evangelitzadora a l'Equador li havia donat un gran coneixement dels costums indis. A part de dominar el seu idioma havia fet la primera traducció del Nou Testament al quítxua.

Parlava sovint de l'expoli a què es veuen sotmesos els pobles indis. També de com es pot fer una bona tasca des de la condició de missioner. "Primer se'ls ha de donar menjar, després ja els parlarem de Crist" ens deia. La seva feina, al mig de la selva amazònica, pràcticament en eslip, avioneta o canoa amunt i avall, no era gens còmoda per les autoritats de l'Equador.

Per això, quan va sortir la notícia que havia estat assassinat pels indis "pata colorada" un núvol de dubtes s'apoderà de mi.

Tot sembla confirmar-ho. El testimoni de familiars i de religiosos coincideix amb la versió oficial. Ha estat una minoria agressiva que l'ha mort amb fletxes i llances quan anava a ajudar-los des de l'helicòpter dels interessos petrolífers que ell mateix combatia.

Segur que els seus funerals hauran estat un espectacle. Com

devien plorar els seus indis, els quítxues!

I de Juanjo, el missioner novel·lista, amenaçat tres cops pels militars, que se n'haurà fet? Haurà tingut el mateix final i no ens n'haurà assabentat? O encara és viu? Potser mai ho podré saber. Jo mateix creia que mai més sabria res d'ells. Ens ho havien dit: "Aquests dies som molt amics però no tindreu més notícies nostres. No us donarem l'adreça per a que ens escribiu. Tampoc nosaltres us direm res. El nostre món, la nostra família són els indis quítxues. No podem tenir cap contacte amb l'exterior perquè ens frenaria tornar a la selva. No sabreu res més de nosaltres."

Perdó, Alejandro, si he tornat a parlar de tu sense el teu permís.

JESÚS CONTE

IMPROMPTU

La lliçó del moro

ORIOL CAMPS

Fa molts anys que vaig topar amb un moro, en terra morresca, que, reservadament, amagant-se'n, menjava un tros de xoriço... Un xic maliciosament vaig preguntar-li si el trobava bo. Va mirar-me fixament, i amb el mateix grau de malícia va preguntar-me: ¿És que vosaltres, els cristians, no en feu de pecats?...

No sé perquè, l'escena va quedar-me fortament enregistrada, i m'ha vingut a la memòria centenars de vegades. Aquell home pecava, i ho feia a consciència, perquè es mostrava coneixedor de la seva llei. I nosaltres, els cristians, ¿què fem?

Un lector em diu que la gran massa ha deixat el confessional, perquè "per a la gent els pecats contra el sexe han deixat de ser grossos o mortals, i per tant els únics dignes de ser confessats durant molt temps". Vet ací que, segons sembla, ens hem permès preceptuar les coses còmodament a la nostra mida i... els resultats són a la vista, i no pas gaire falaguers.

Aquell moro pecava, ho reconeixia. Sabia les exigències de la seva fe.

Nosaltres les sabíem també, i les hem oblidat, i ja no sabem el que fem. I a més de no saber el que fem, cometem l'altre pecat més gros, de no voler saber-ho.

GLOSSES DOMINICALS

L'oració d'un pare

L'amor del pare i de la mare, diu Papini, és "l'únic amor perfecte, l'únic amor desinteressat". Perquè té les arrels en el secret misteriós de la paternitat i la maternitat. El fill és "una continuació, un perfeccionament, un complement del propi ésser dels pares". D'aquí que aquests es complaquin en llurs fills i els somniïn. Quan els anomenen "fills" no solament pensen en si mateixos, sinó que passen l'horitzó del moment present per atalaiar amb esperança el futur.

Els pares tenen el deure sagrat d'educar llurs fills: perquè en són els primers mestres. És una tasca difícil i delicada. La mateixa missió no és; i ho és també perquè concorren altres factors en aquesta formació: des de l'escola fins als mitjans de comunicació social, passant per l'entorn d'amics i d'ambients que exerceixen una influència innegable.

Cal fer tot el que sigui possible per tal que els infants es formin en els grans valors humans i cristians. És un gran deure de la societat, perquè en això es juga el seu futur. També el de l'Església! Però, sobretot, l'educació correspon als pares. De fet, l'alegria d'aquests i el consol que tenen en la vida depenen en gran manera de la conducta de llurs fills.

En aquesta qüestió cal elevar els ulls a Déu per pregar, per demanar; cosa que els pares no han de deixar de fer. La llei evangèlica de la pregària té aquí una aplicació peculiar. Així ho va comprendre, posem per cas, aquell gran general nordamericà de la segona guerra mundial Mac Arthur. Va comprendre per ell mateix una oració molt bonica, que ha estat difosa àmpliament.

"Déu Pare —comença dient— doneu-me un fill que sigui prou valent per a recobrar l'ànim quan tingui por. Un fill que sàpiga acceptar amb noblesa la derrota honrosa i ser senzill i generós en la victòria".

Algú podria detectar un cert accent militar en aquesta darrera petició. Però ¿no és cert que, des del punt de vista ètic i moral, la vida humana, en diversos aspectes, és una lluita? En aquesta també hi ha victòries i derrotes. L'oració continua així: "Doneu-me un fill que tingui el cor i el cap en el seu lloc; un fill que us conegui i sàpiga que el fet de conèixer-vos és la pedra angular de la saviesa. Us ho demano, Senyor".

Els elements pedagògics més elementals per a una bona educació es fan presents en l'oració, acompanyant els valors religiosos. En efecte, continua suplicant el pare: "No porteu el meu fill pels camins fàcils, sinó per les senderes erigides d'obstacles i dificultats. Ensenyeu-li a romandre fidel en les tempestes i a comptar-se dels qui han caigut. Formeu-me un fill de cor pur però amb aspiracions elevades, que sàpiga ser amo d'ell mateix abans de voler manar als altres; que sàpiga riure sense oblidar els qui ploren, que miri l'esdevenidor sense perdre de vista el passat".

En l'oració, no hi pot mancar una pinzellada d'humor anglès, com el de Tomàs Moro. Perquè continua així: "I quan el meu fill tingui tot això, afegiu-li, Senyor, us ho suplico, unes gotes de bon humor, per tal que sàpiga mantenir-se sempre serè, sense prendre mai les coses per l'aspecte tràgic".

Coronen aquesta oració tan bella uns valors morals d'una vàlua innegable: "Doneu al meu fill la humilitat que li recordi sempre la simplicitat de l'autèntica grandesa, la comprensió de la veritable saviesa i la serenitat de la fortaleza de la Veritat. Gràcies, Senyor".

Cardenal-Arquebisbe de Barcelona
NARCÍS JUBANY

Tres estudiosos segueixen les petges del Dr. Tarrés pel Pirineu l'any 1938

LA SEU D'URGELL.— Aquest estiu, tres preveres de Barcelona, relacionats amb la causa de beatificació del Dr. Pere Tarrés, dediquen unes jornades a seguir, en un clima de silenci i pregària, la ruta que el metge catòlic va fer pel Pirineu del Bisbat d'Urgell l'any 1938, al servei i atenció sanitària dels militars de l'exèrcit republicà, en plena Guerra Civil.

Els darrers dies del mes d'agost del 1938 el Dr. Pere Tarrés i Claret, de 33 anys d'edat, per una ordre de la Comandància de Sanitat, s'incorporà a la vanguarda de l'exèrcit republicà. La Seu d'Urgell, Montferrer, Farrera, Piedras de Olo, Castells de Taús, Españent, etc. són, entre d'altres, alguns dels pobles que el Dr. Tarrés esmenta en el seu "Diari de Guerra". Finalment, com explica ell mateix, el metge va haver d'ésser evacuat del front cap a Españent i les línies de segona fila.

Testimoni de la seva fe

Tres característiques defineixen l'actuació del Dr. Pere Tarrés en el front republicà: l'acurada atenció als malalts i ferits, la contemplació franciscana de la naturalesa i el testimoni de la seva fe. La delicadesa i bona ciència esmerçades

en el tracte dels pacients li van merèixer el respecte i la veneració de persones amb ideologies molt diferents a la del metge catòlic. Afectat d'una enterocolitis, quan és a punt d'ésser evacuat, escriu en el seu diari:

"He rebut proves de sincer afecte de tothom... He trobat molt bons amics que m'han facilitat una camilla per poder descansar mentre arribava l'altra ambulància que tenia de conduir-me a Españent".

La seva mirada franciscana, més enllà dels dolors de la malaltia, encara li ofereix la contemplació del paisatge:

"El camí de Castells a aqueix lloc es meravellós: feréstec, sublimes panorames a la caiguda de la tarda amb els tons vermellors del sol ponent i els tons blaus i moradencs de les muntanyes, produeixen un efecte imponent".

L'eclosió de la seva meditació franciscana és la lloança; acaba el seu diari del 14 d'agost del 1938 amb aquesta pregària bíblica: "Benedicite montes et colles Domino!".

Mai no amagà la seva condició de creient, sinó que donà sempre testimoni de la seva fe cristiana. I no hi ha dubte que la guerra ajudà a madurar la seva vocació sacerdotal. Fill d'obers, nascut a Manresa,

estudià medicina i s'incorporà a la Federació de Joves Cristians de Catalunya. El 1942 va

ser ordenat prevere, treballà en l'Acció Catòlica femenina i promogué diverses obres assis-

tencials, com la clínica de la Mercè. S'ha iniciat ja el procés de beatificació.

He acabat d'aprendre l'enterocolitis. Aniré a la tarda a l'ambulatori a 39.5° de febre. He passat una tarda molt agitada. M'he vingut a veure en l'ambulància que m'ha mantingut amb molta defenestració en un i m'ha aconsellat un amic. Varem, segons com devia en tot. El meu companyer sanitari acompanyar-me amb efecte de guerra. Quants com puc oferir a l'ambient de la meua ànima! Tota la malaltia, sofriment i pena, tot ho oferia a l'Amor, per la conversió de tanta i tanta ànima; i en repens de tanta i tanta clarificació.

He rebut també la visita de l'amic Rafel, venint d'en l'Españent.

14-VIII-38

Españent. - Españent. He passat la nit en blanc, per les múltiples disposicions a que m'ha obligat la meua enterocolitis. He passat una nit el dia amb les quatre dècimes de temperatura i he decidit arribar-me. He rebut proves de sincer afecte de tothom. En l'ambulatori m'he vingut acompanyar. L'ambulància m'ha vingut a veure. Nos fíem el companyament d'allí amb la portada a Taús i d'allí a Castells, el dia de la 133 Brigada. He trobat molt bons amics que m'han facilitat una camilla per poder descansar per l'ambulatori amb l'altre ambulància que tenia de conduir-me a Españent. El camí de Castells a aqueix lloc es meravellós; feréstec, sublimes panorames a la caiguda de la tarda amb els tons vermellors del sol ponent i els tons blaus i moradencs de les muntanyes, produeixen un efecte imponent.

Benedicite montes et colles Domino!

Nou joves novicis professen en els Germans franciscans de Creu Blanca

Veure en els malalts la faç del mateix Crist que sofreix

CASTELL DEL REMEI.— A la capella del noviciat dels Germans Franciscans de Creu Blanca, del Castell del Remei, nou joves novicis han fet la primera professió religiosa després de rebre la formació inicial.

Mn. Ramon Vilardell, Vicari General, ha presidit la cerimònia i amb ell han concelebrat onze preveres, i ha rebut la professió solenne el germà Isidoro Lezcano Guerra, superior general i fundador de l'institut. L'afluència massiva de familiars, amics i veïns ha superat les previsions; els Germans de Creu Blanca han pogut constatar un cop més l'estimació que tothom té a la seva obra.

El Superior General ha manifestat: "Aquests joves s'han consagrat a Crist mitjançant els vots evangèlics per a dedicar-se a la cura de malalts deficients irrecupe-

rables, i veuen en aquests malalts la faç del mateix Crist que sofreix. Donem gràcies a Déu perquè en-

mig d'un ambient tan secularitzat encara hi ha joves que es llencen a l'aventura, arriscada i poc agradable, de lliurar-se totalment als germans necessitats".

Li preguntem també sobre la seva vocació:

"Han sentit, diu ell, una inquietud en el seu interior que els ha impulsat a elegir amb joia el camí de la vida religiosa".

Els Germans Franciscans de Creu Blanca dediquen la seva vida a la cura de persones deficients, profunds i irrecuperables. En la seva tasca, un nombrós grup de senyores dels pobles veïns del Castell del Remei els ajuda en la preparació del menjar i neteja de la roba. Obren les portes de la casa a tothom qui vulgui conèixer de prop el seu treball i acostar-se als malalts deficients.

Pelegrinatge Diocesà a Núria

RIBES DE FRESE.— Cinc-cents pelegrins de les diverses comarques del bisbat d'Urgell, que havien viatjat amb deu autobusos i cotxes particulars, han participat, el 27 de juny, en el Pelegrinatge Diocesà al Santuari de Núria. El motiu de l'acte ha estat la celebració de l'Any Maria que s'ha volgut iniciar amb el pelegrinatge al santuari de la Patrona de la diòcesi.

Els actes de la jornada, preparada per l'Hospitalitat de Lourdes, han estat els següents: acte penitencial, benvinguda a càrrec de Mn. Josep Maria Ricart, Cape-

lla del Santuari, Eucaristia presidida pel Vicari General, Mn. Joan Pujol, i 23 preveres diocesans i finalment comiat a la Verge.

Malgrat la multitudinària presència de devots al Santuari, la bona organització i la col·laboració dels visitants han fet possible l'ordre que ha ajudat a la pietat, la comunicació i la joia. Davant d'aquests fets i l'acceptació del programa, Mn. Lluís Barbal, consiliari de l'Hospitalitat de Lourdes, ha manifestat que "es preveu que el pelegrinatge es podrà fer cada any".

ANTONI MIRABET

VALENTINE
La pintura ideal

CENTRE DE RELACIÓ SOCIAL I MATRIMONIAL

Si es troba sola o sol, cerqui la seva parella seriosament. Servei de psicologia, ordinador i vídeo, dirigit per psicòloga col·legiada.

COSM. Equador, 53, ent. 4t.
Tels. 239 12 92 - 322 31 82.
Pref. Concert entrevista.

Prioritats del Capítol provincial dels franciscans conventuals celebrat a Madrid

“Que l’excessiu activisme no apagui l’esperit d’oració”

MADRID.—La vida d’unió amb Déu, la vida fraterna amb els germans i l’acció apostòlica fou la temàtica més aprofundida que estudià el Capítol Provincial dels franciscans conventuals celebrat a Madrid del 30 de juny al 10 de juliol d’enguany. Presidí la magna assemblea, que reüní a 37 membres, el pare general de l’orde, vingut expressament de Roma, fra Lanfranco Serrini, el qual, en el seu discurs d’obertura, es congratulava de la tasca que du a terme l’orde a Espanya i a Colòmbia. “Cal, però, no apagar mai l’esperit d’oració i devoció, que podria interferir un excessiu treball o activisme”, digué, entre d’altres coses, el pare general, recordant una frase de sant Francesc.

El mètode de treball utilitzat pels framenors conventuals reunits en Capítol fou l’estudi de diversos temes, que resten ja estructurats en els nous Estatuts provincials, ja vigents. Entre aquests temes, cal assenyalar: la vida d’unió amb Déu, la vida evangèlica, la vida fraternal amb els germans, la formació dels candidats, l’acció apostòlica en el món, la presència de l’orde entre els pobres i les for-

mes de govern intern en les fraternitats.

Formació i promoció vocacional

Dos punts han merescut una atenció especial del Capítol dels conventuals: el vocacional i la formació dels nous candidats. Referent al primer s’ha vist la necessitat de que tots els membres que componen avui la província espanyola siguin vivents testimonis del carisma franciscà, carisma que encara captiva avui vivament el món, especialment el món del jovent. Quant als candidats, cal que la seva formació sigui humana, teològica i religiosa. Concretament, per aconseguir-ho, en un proper Capítol extraordinari, en el qual podran participar tots els germans de la província, s’estudiarà de nou i amb més aprofundiment tot allò que pertany a una formació acurada i actualitzada dels aspirants a l’orde.

Expansió de la missió a Colòmbia

El Capítol provincial ha acordat obrir una nova casa a Bogotà

Els assistents al Capítol es fotografien plegats en un moment de lleure de les sessions

com a residència dels estudiants de teologia, que últimament han augmentat en nombre. Es vol separar les distintes etapes de la formació: el postulantat, el noviciat i el post-noviciat. L’esmentada casa o centre seria pels estudiants del post-noviciat que cursen la carrera eclesiàstica. Per reforçar l’equip de formadors, seran enviats alguns membres qualificats de la província espanyola a Colòmbia.

Prioritat en el camp de la marginació social

Fidels a l’esperit del fundador, sant Francesc d’Assís, i seguint la llarga tradició de l’orde, el Capítol provincial ha cregut oportú una tasca de sensibilització amb els ambients socials més marginats, col·laborant amb prestacions econòmiques i amb una presència real, afectiva i efectiva de frame-

nors en els barris més humils de la societat. En aquest sentit, s’està estudiant la possibilitat d’obrir unes dependències-dormitori del convent de Granollers, renunciant a una part de l’immoble i adjudicant-la a centre d’acolliment a vianants.

Nous superiors de les cases de Catalunya

Finalment, com a resultat d’aquest Capítol, han estat nomenats nous superiors de les dues cases que els franciscans conventuals tenen a Catalunya. Com a superior de la fraternitat de Barcelona i rector dels estudiants de teologia ha estat elegit el pare Julián Pasqual, i com a superior de la fraternitat i rector de la parròquia de Ntra. Sra. de Montserrat i Sant Antoni de Pàdua de Granollers, el pare Andrés Ginés.

Els framenors conventuals, juntament amb els franciscans i els caputxins, formen les tres branques més importants de l’arbre esponent del franciscanisme, tant arrelat en la història del nostre poble català.

LUIS ESTEBAN LARRA
LOMAS o.f.m. conv.

LA MARE DE DÉU A LES NOSTRES LLARS

PENTECOSTA 1987 - ANY MARIÀ - ASSUMPCIÓ 1988

CATALUNYA CRISTIANA us ofereix:

- ✓ La imatge de la Mare de Déu “Benaurada”. Terracotta policromada original de “Petites Soeurs de Bethlem”. Preu: 12.000 Ptes.
- ✓ L’estampa reproduint la mateixa imatge, amb l’oració de l’Any Marià. Preu 5 Ptes. la unitat / 450 Ptes. el centenar.
- ✓ El “poster” reproduint també la mateixa imatge. Preu: 100 Ptes.

BUTLLETA DE COMANDA

Nom i cognoms
Domicili Població DP.....

Desitja adquirir:

Quantitat			
☐	Imatge de la Mare de Déu a 12.000 ptes.	☐	ptes.
☐	Estampes a 5 ptes. la unitat, 450 el centenar	☐	ptes.
☐	Posters a 100 ptes. la unitat	☐	ptes.
Abonament per gir ☐ , taló ☐ , o personalment ☐		☐	Total

Envieu-les a “AMICS DE CATALUNYA CRISTIANA” Plaça Urquinaona, 11, 3r. 3a. A.
08010 - BARCELONA - TELF.: 301 37 18

Davant la indefensió científica

LA SIDA TURMENT LA HUMANITAT

La situació més dramàtica és la que es viu a l'Àfrica.

Tothom en parla. Els rumors, la por i la desconfiança s'anteposen sovint a l'objectivitat científica, la descripció dels fets. És la Sida. Aquesta malaltia representa un desafiament nou per a la societat i la ciència. És una amenaça greu i preocupant per a la salut pública de Catalunya i d'altres països. La seva incidència és espectacular al Tercer Món.

Els 6000 especialistes que es van reunir a Washington per celebrar el 3er. Congrés Internacional van clarificar una sèrie de punts polèmics. La Sida no es pot transmetre per la saliva o la suor ni pels mosquits. El que sí que confirmen tots els estudis és que el risc de contagi s'incrementa d'una forma considerable en els casos de promiscuïtat sexual.

La malaltia s'estén

Ningú no en sabia res fa sis anys. Sembla que es contagia per via sexual o per sang infectada. Es pot ser portador del virus sense manifestar símptomes particulars. La malaltia s'ha estès a totes les capes de la població. Inicialment afectava, sobretot, els homosexuals, drogaadictes o persones que havien rebut alguna transfusió de sang. El 7% dels malalts als Estats Units són heterossexuals.

El pànic domina la població. Als Estats Units, on ho preveuen tot, les companyies d'assegurances exigeixen un test de control sobre la Sida abans de subscriure una assegurança de vida. A la Baviera de Strauss, es prohibeix l'entrada als estrangers portadors del virus. S'ha fet ús de la força

pública per realitzar proves a persones sospitoses. D'altres casos de discriminació: alumnes exclosos de l'escola, dones embarassades o toxicòmans hospitalitzats als quals metges i infermeres no gosen acostar-se. Els casos que podrien esmentar-se són nombrosos. És la reacció d'una població esverada i temerosa que s'adona dels límits de la medicina.

Manca coordinació internacional

La ciència ha progressat ràpidament en la comprensió de la malaltia. Molts lamenten, però, que no hi hagi una coordinació d'esforços d'àmbit internacional per fer avenços més espectaculars i efectius. Tots els laboratoris volen trobar la solució. El benefici que reportarà la troballa seran espectaculars. Els interessos econòmics s'anteposen a les raons humanitàries.

Una descripció esquemàtica dels avenços aconseguits pot ser aquesta. L'any 1981 es va constatar l'existència de la malaltia. El 1983 es va aïllar el primer virus. El 1986 se n'aïlla un segon. L'any 1987, el doctor Robert Gallo, de l'Institut Nacional de Salut Americana, ha dit que n'hi havia un tercer, però se n'han d'aportar encara les proves.

És un virus lent que pot romandre endormiscat al cos humà durant un temps indeterminat (tres, quatre o cinc anys). Quan es desvetlla, la guerra comença i fa estralls al cos humà. No ens queden defenses immunitàries. És patètic perquè en pocs mesos el cos sucumbeix.

En el cas que no es produeixin avenços espectaculars a curt termini, aquesta malaltia

s'estendrà durant els propers anys. No es tracta de ser "alarmistes" sinó de tocar de peus a terra. La malaltia progressa i no es poden amagar els fets.

Davant d'aquesta situació, convé que els poders públics intensifiquin les seves campanyes d'informació. La prevenció és absolutament imprescindible. Cal que tothom estigui vigilant, plenament responsable de la seva conducta.

Canvis en el model de sexualitat

La Sida ha irromput amb força quan es qüestionava un model de sexualitat relativament separat de l'afecte en les relacions de parella. Abans de la malaltia, es notaven canvis en el comportament de la societat. La Sida ha accelerat aquest procés, no n'ha estat la causa. La sexualitat dissocia-

da de l'afectivitat ha fracassat.

En cap cas es pot considerar la Sida com un càstig diví. Si que té relació, però, amb uns certs desordre i anarquia sexuals que ha viscut la societat, amb el fet de viure una sexualitat no orientada envers l'amor a l'altre.

No s'han d'aïllar els malalts per protegir la resta de la població. Cal prendre precaucions i que tothom sigui responsable. Els malalts i llurs famílies necessiten un entorn afectiu, un suport en la seva existència. L'Església ha subratllat que hem de ser solidaris per fer front a aquest nou desafiament i no ser presoners de la por.

Davant d'aquesta malaltia, la Comissió Permanent de l'Episcopat Espanyol va fer pública una nota pastoral titulada: "La Sida, algunes refle-

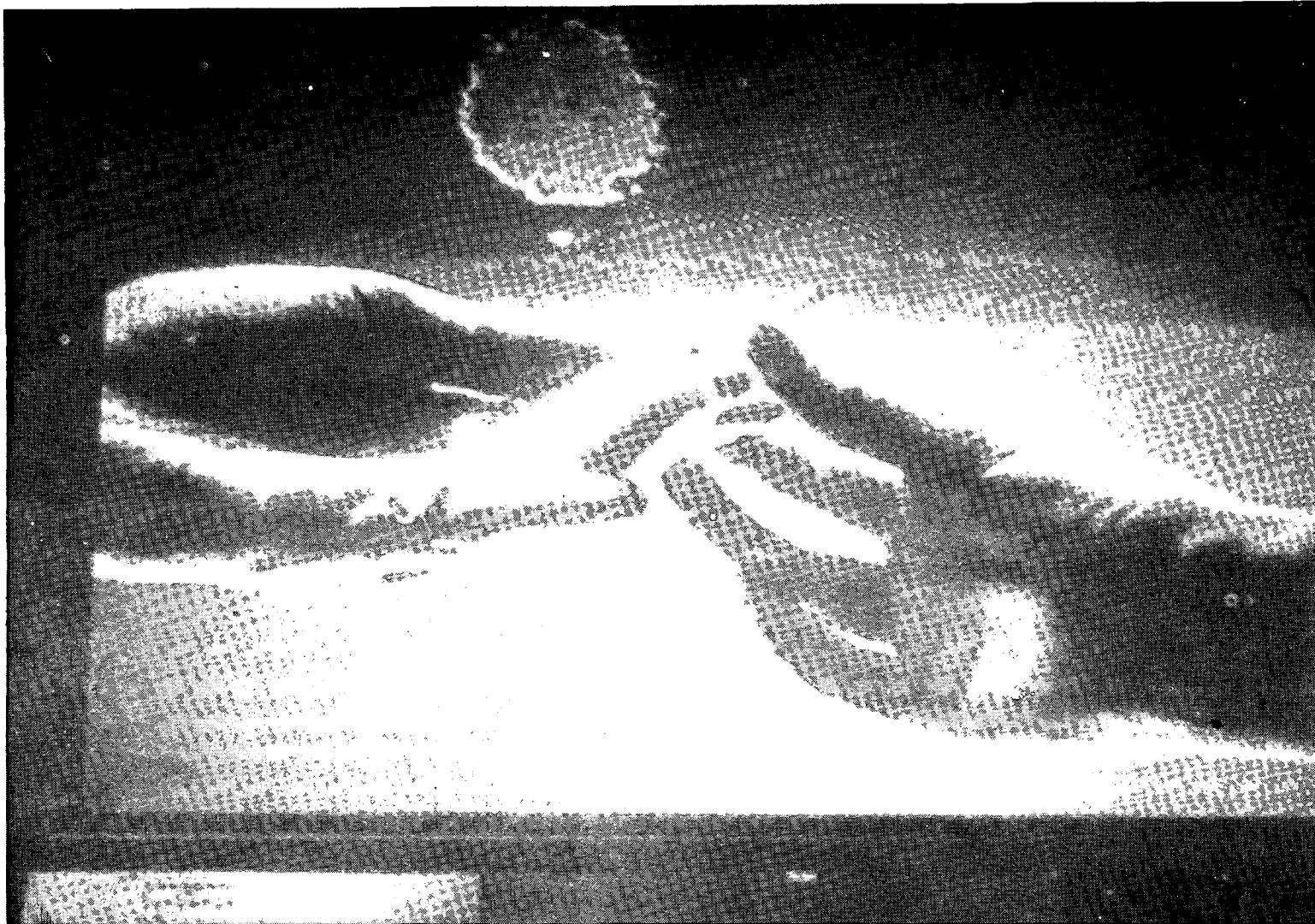
xions cristianes". Els bisbes, tal com informà en el seu moment el nostre setmanari, exhortaven les institucions religioses a acollir els germans afectats per la malaltia. "Urgeix —es deia en el document— que a l'església, tan rica en tradició assistencial, sorgeixin aviat realitzacions al servei d'aquesta greu necessitat. Tots els esforços que es facin en aquest àmbit comptaran amb el nostre suport".

Estats Units, el país més afectat

Segons dades que ha fet públiques l'OMS (Organització Mundial de la Salut), els 50.000 malalts de Sida estan repartits a 113 països. El país més afectat és els Estats Units, amb 30.000 casos. En proporció al nombre d'habitants, el

La Sida no es contagia per un petó.

país més castigat és Suïssa, amb 26 casos per cada milió d'habitants. L'OMS considera que actualment hi ha entre 5 i 10 milions de persones al món que porten el virus. Les previsions, alarmants, indiquen que n'hi poden haver 100 milions d'aquí a cinc anys.

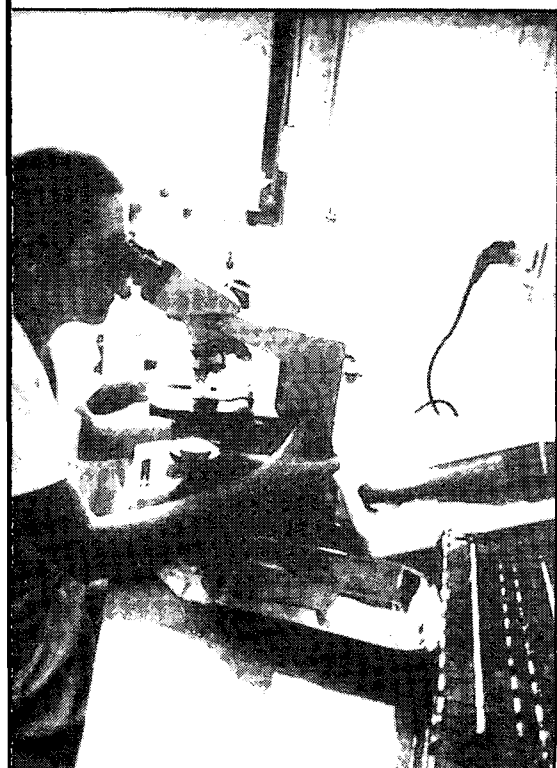
S'ha de tenir molt present la dificultat de comptar amb dades exactes per dos motius. El primer és la poca predisposició a reconèixer aquest tipus de malaltia per les conseqüències socials que se'n deriven. Segon motiu: alguns països no disposen dels mitjans necessaris per fer un recompte dels casos i d'altres mostren una actitud de gran cautela en el moment de facilitar dades. La situació, tanmateix, està canviant. Polònia va reconèixer 23 casos (només n'havia declarat 1). A la URSS estan decidits a fer una campanya important

La Generalitat ha endegat una campanya que porta el títol "Que la Sida no t'amargui la vida", amb un cost d'uns 30 milions de pessetes. L'objectiu és presentar la Sida en la seva dimensió adequada. Es fa a través d'anuncis, com el de la foto, en els mitjans de comunicació.

d'informació. Davant la importància i extensió d'aquest flagell que assota la humanitat, tots els països reconeixen el fenomen.

La situació més dramàtica és la que es viu a l'Àfrica. El 1986 només s'havien declarat 1000 casos; l'OMS n'estimava, pel cap baix, 50.000. Aquesta organització ha insistit perquè el tema es consideri seriosament i a molts països s'han constituït comitès per lluitar contra la Sida.

TOMÀS PUNTI

La ciència ha progressat en la comprensió de la malaltia, però no sembla que es pugui trobar la vacuna d'una manera ràpida. Manca coordinació d'esforços.

Doctor Pérez Trallero

"Els heroinòmans, el grup de major risc"

El cinquanta per cent de la població drogaaddicta espanyola per via intravenosa està infectat per la SIDA, assegura el doctor Emilio Pérez-Trallero, cap del Servei de Microbiologia de l'Hospital Nostra Senyora d'Aránzazu a Sant Sebastià.

Pérez Trallero explica que a Espanya són precisament els heroinòmans els més afectats per aquesta malaltia, malgrat que en el món el grup més exposat és el dels homosexuals.

En aquest sentit precisa que "els més de 500 casos de malalts de la SIDA assistits a Espanya corresponen la majoria a heroinòmans", matisant que "Guipúscoa és la província amb més índex de drogaaddictes en relació al seu nombre de població". Després del recent Congrés Internacional sobre la SIDA celebrat a Washington, s'han donat a conèixer les xifres de la població mundial infectada pel virus. La progressió i extensió del virus, estudiada per especialistes de tot el món, es calcula que augmentarà de manera alarmant, ja que d'aquí a cinc anys el 15 per cent dels infectats tindrà la malaltia, i la xifra serà de l'ordre del 36 per cent d'aquí a set anys.

Situació gravíssima

El doctor Trallero qualifica la situació de gravíssima i sense precedents, però precisa que "hi ha hagut també una falsa aparença d'aquest increment".

Explica que "els grups que fa un any donaven negatiu i ara són positius no és a causa d'un increment en la propagació del virus, sinó que ja llavors estaven infectats, però no ho havíem detectat per manca de coneixements i mitjans".

"La proporció del nombre de malalts que han desenvolupat la malaltia és baixa en relació al nombre d'infectats o portadors", la qual cosa, segons el microbiòleg,

es deu "a que a Espanya la SIDA s'ha introduït més tard que als Estats Units".

Grups de risc

El grup de major risc, segons el doctor, és el dels heroinòmans, amb un 78 per cent dels casos enregistrats, després els homosexuals, politransfunds i fills de dones malaltes o portadores de la SIDA.

"A les dificultats mèdiques per tallar aquesta malaltia s'hi afegeixen els problemes d'estudi i seguiment de la població afectada, ja que és bastant indisciplinada en els seus hàbits", assegura Trallero.

El doctor recalca que "el major risc de contagi està en les relacions sexuals, mecanisme de transmissió totalment comprovat" i rectifica les afirmacions que apunten al risc per contactes socials habituals amb els afectats.

"Els contactes amb prostitutes i les relacions sexuals amb desconeguts en grans concentracions, com els grans festivals, on hi ha una major promiscuitat, augmenten les possibilitats d'infecció", adverteix.

"Malgrat els avenços diaris de la medicina en aquest camp, exposats a Washington, el tractament que s'aplica als malalts és experimental. No és totalment eficaç, només allarga la supervivència de l'afectat", concreta el doctor.

El doctor afirma que no s'ha de culpar a drogaaddictes i homosexuals d'aquesta malaltia, ja que hi ha zones d'Àfrica en les quals el cinc per cent de la població està infectada, i, de tota manera, s'hagués propagat en viatges internacionals, només per via venèria. Trallero critica l'actitud de l'Administració espanyola i suggereix, entre d'altres mesures preventives, la prohibició de l'exercici de la prostitució a les persones que tenen moltes possibilitats d'estar infectades.

CALENDARI

Diumenge, 9 d'agost. XIX del temps ordinari. Sant Romà, màrtir i Domícia, b. confessor.
El sol surt a les 4,53 i es pon a les 6,59 (hora solar).
Festa major a Sisquer.

Dilluns, 10 d'agost. Sant Llorenç, diaca màrtir; sant Deodat, jornalier, santa Astèria, verge.
Festa major a Argentona, Bescanó, Castelló d'Empúries, Das, Gratallops, Maçanet de la Selva, Preixana, Sant Llorenç d'Hortons, sant Llorenç Savall i Ullastret.

Dimarts, 11 d'agost. Santa Clara, verge fundadora; santa Susanna, màrtir i sant Tiburci, màrtir.
Festa major a Santa Susanna.

Dimecres, 12 d'agost. Sant Anicet, màrtir; santes Hilària i Felicitíssima, màrtirs.
Festa major a Pont de Suert.

Dijous, 13 d'agost. Sant Poncià, papa màrtir; sant Hipòlit, màrtir i sant Cassià, mestre, màrtir.
Festa major a Sant Hipòlit de Voltregà.

Divendres, 14 d'agost. Sant Eusebi, confessor; sant Calixte, bisbe màrtir. Santa Atanàsia, vídua, monja.
Fira a Sitges.

Dissabte, 15 d'agost. L'Assumpció de la Mare de Déu. Sant Tarsici, màrtir.
Festa major a Amposta, Arbaca, Arenys de Mar, Badalona, Banyoles, La Bisbal d'Empordà, Cardedeu, Castelldefels, Moia, Roses, Vilaller, Torrebesses, Vilanova de la Barca, Vilabertran, Organyà i molts altres pobles.

L'ESGLÉSIA CELEBRA

9 d'agost. Diumenge XIX de durant l'any. Lectures: Primera, 1R 19,9a.11-13, S 84, segona Rm 9,1-5, tercera Mt 14,22-23.

10 d'agost. Dilluns. Sant Llorenç, diaca i màrtir. Lectures: Primera, 2C 9,6-10, S 111 segona Jo 12,24-26.
(Dt 10,12-22, S 147, Mt 17,21-26).

11 d'agost. Dimarts de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: Primera, Dt 31,1-8, segona Dt 32, tercera Mt 18,1-5.10.12-14.

12 d'agost. Dimecres de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: Primera, Dt 34,1-12, S 65, segona Mt 18,15-20.

13 d'agost. Dijous de la setmana XIX de durant l'any. Lectures: Primera, Js 3,7-10a.11.13-17, S 113A, segona Mt 18,21-19,1.

14 d'agost. Divendres. Lectures: Primera, Js 24,1-13, S 135, segona Mt 19,3-12.

Vigília de l'Assumpció.
Primera, 1Cr 15,3-4.15-16;16,1-2 S 131, segona 1C 15,54-57, tercera Lc 11,27-28.

15 d'agost. Dissabte. Assumpció de la Mare de Déu. Lectures: Primera, Ap 11,19a;12,1-6a.10ab S 44, segona 1C 15,20-26, tercera Lc 1,39-56.

D'ACÍ I D'ALLÀ

Clíniques i Hospitals: servei religiós

Així com l'angoixa fisiològica amb motiu de l'abandó del si matern fa que el nou-nat reclami amb gemecs i plorals el punt referencial de la seva existència que és la mare, així, també, un dia o altre, de joves o no tant, a tots ens arriba l'angoixa com a resustat de la malaltia que ens amenaça amb la desintegració de la nostra naturalesa corporal. Anant pel món, ens afegim la salut possessió absoluta i ferma. En la dolença greu sentim soledat i païra. Això ens fa canviar el nostre punt de vista referent al que en diem viure. Malalts, ens adonem que la vida és una flama dèbil que pot apagar-se. Si ens internem, la nostra soledat queda agreujada per la blanca monotonia del sostre de l'habitació on esperem potser la intervenció quirúrgica. La malaltia ens fa sentir com deixats de la mà de la mare natura. La majoria, en aquests casos, agraeix molt la visita cordial del sacerdot o de la religiosa com a religiosa, o del pastor si s'és d'una altra església.

PERE CAMPAS BONAY Monestir de L'Estany

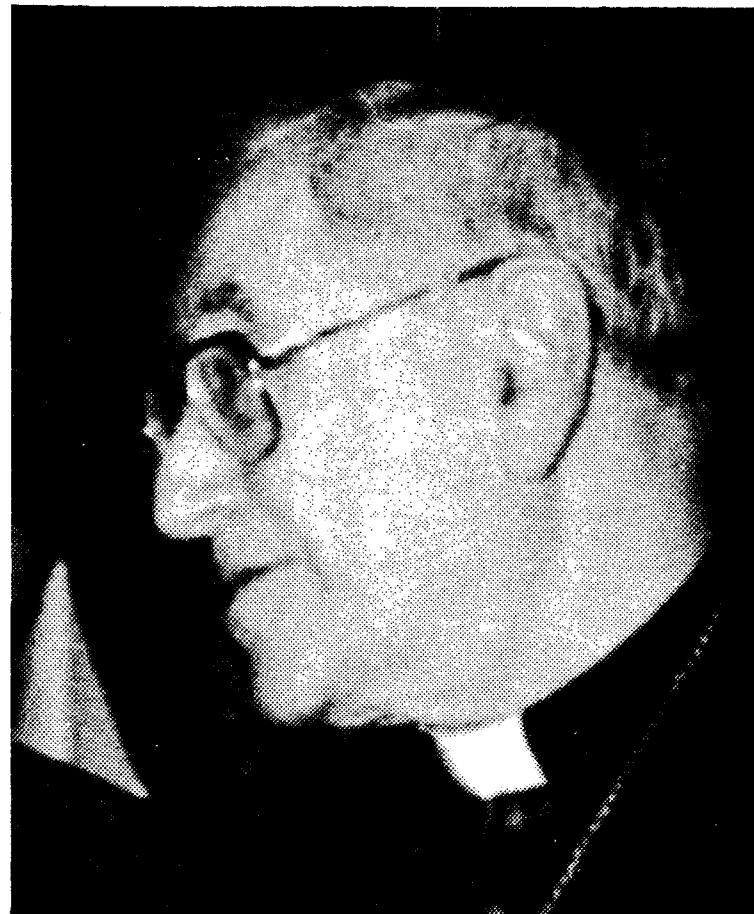
HOMES I INSTITUCIONS

Siri, punt cardinal

El cardenal Giuseppe Siri deia la guia pastoral de Gènova, i serà substituït pel fins ara arquebisbe de Cagliari, monsenyor Giovanni Canestri. Siri era, i és, únic. Un pare no és conservador ni progressista, culte o ignorant: es posen adjectius quan manca el substantiu. Hi ha una totalitat i una unitat essent pastor d'una comunitat que el cardenal Siri representarà per sempre. La seva imatge, per tots, genovesos, però també italians i en certa manera pels homes d'arreu del món, és la d'una roca. Les coses canvien, però l'Església sempre serà la mateixa, el "cos místic" de Crist, en cadascú. Algú diu: l'Església canvia, vegeu el Concili, i si no canvia cal reformar-la. Siri ha representat i defensat l'essència de l'Església, cosa molt diferent de la immobilitat: l'amor i permanència de l'amor de Déu, dotat de dinamisme (a quina cosa més que al do li és característic el moviment?), però al mateix temps estable, certament, fet de si i de no que el segle no posa en qüestió.

El que mai no ha posat en qüestió el cardenal Siri és l'obediència al Papa. Solia repetir als interlocutors: "Si dubtes del judici del teu bisbe, refereix-te al Papa, ell, segur, té la gràcia d'estat". Aquest bisbe, entre els més grans del segle XX, en tots sentits, per santedat i intel·ligència, sempre ha tingut el mateix sentit d'impulsar els germans vers el centre: Crist, sabent que per a un catòlic Crist mai no pot ser mínimament separat de l'Església i el papat. Als 81 anys, encara en plenitud de forces, pot i ha de romandre l'home just que coneix el camí. Per altra banda, el treball no s'ha acabat per a ell; serà al col·legi cardenalici, on verosimilment —segons la intenció del Papa— consagrarà la seva saviesa.

Se'n va —per disposició estatutària— de la Conferència epis-

El cardenal Giuseppe Siri

copal italiana, de la qual en fou president del 1958 al 1965. Encara que successivament la seva presència, que expressava amb intervencions de poques paraules, tenia el significat del **memento**: recordaven qui era Crist, qui l'Església, qui el Papa. Tot plegat sostingut per una ciència teològica estreta dels grans mestres de la Tradició. ¿Se'n va un conservador? Ningú en dubta, encara que Siri sempre ha negat ser-ho. La seva referència al dipòsit perenne de la fe, el seu "vestir-se de cardenal" li han fet caure al damunt epítets

fàcils. Però Tradició no coincideix amb conservació, així com exterioritat no significa superficialitat de les aparences. Molt bé ho sap el poble genovès que l'ha estimat i sempre l'estimarà. Com ho saben els fills dispersos arreu del món —confosos pel fum de cert post-concili— que en ell han trobat una protecció incòmoda perquè era autènticament ortodoxa. Això és, una vegada més, a la llum del Papat.

RE. FA.

ADULTS EN LA FE

L'Eucaristia, memorial

JOAN GUITERAS I VILANOVA

Heus aquí un concepte clau per a la comprensió de l'Eucaristia. El mot "memorial" és un tecnicisme bíblic del qual brollen els múltiples aspectes de la celebració eucarística. En efecte, defineix l'acció salvadora, aquí i ara, li atorga un veritable realisme i s'extén cap a la definitivitat.

"Feu això que és el meu memorial". Expressió pronunciada pel sacerdot després de les paraules de la institució. Aquí, però, "memorial" no és un pur record. No, no és, per exemple, com els memorials esportius establerts per a recordar alguna personalitat desapareguda. El nostre concepte bíblic és molt més ric. Expliquem-lo.

Passat, present i futur

Memorial, a la Bíblia, indica un acte de culte. És referit a un esdeveniment passat de la salvació per tal de revivir-ne, aquí i ara, la gràcia d'aquest esdeveniment en la acció de gràcies i la lloança. Ensenms, hom suplica a Déu que es recordi de les promeses i que continuï complint-les. El gran "memorial" d'Israel és la Pasqua. L'esdeveniment capdal d'aquest poble, la llibertat atorgada pel favor a Déu, es transformà en "memorial". De generació en generació, cada Pasqua és una penetració de cada israelita en aquella gesta salvadora, és acció de gràcies i promesa de fidelitat a l'aliança. A cada Pasqua succeeix com si cada jueu passés el mar Roig. Es tracta, doncs, de revivir una gràcia i de sintonitzar amb el Salvador. Fidelitat continuada a una aliança establerta en un moment determinat i feta a un poble per a totes les generacions.

El "memorial" connecta amb les tres dimensions del temps, car "la mirada rememorativa, que busca una actualització en el present, està lligada a la plenitud escatològica que ha de venir" (Kasper).

L'antífona del Corpus

És força coneguda l'antífona clàssica de la diada del Cor-

pus. "Oh sagrat banquet, en el que es menja Crist, es fa memòria de la seva passió, l'esperit s'omple de gràcia i se'n dona la penyora de la glòria". Heus aquí els elements descrits abans: memòria de la passió, gràcia actual i penyora de la glòria que ens espera. En això hi ha tot el realisme de l'Eucaristia en tant que és actualització de l'únic sacrifici del Crist.

Tot això dona la dimensió clara del que és el sagrament de l'Eucaristia. I pot ajudar a copsar millor el sentit de la seva celebració. Perquè cal acaronar tot el símbol i tota la realitat del "misteri de la fe" —una de les denominacions de l'Eucaristia— a fi de viure amb el goig i la responsabilitat que li pertoquen. Participant-hi activament. És a dir, fent present allò que és i fent-nos-hi presents. Sempre els cristians fervents han tingut sentiments de veneració i de respecte per a la celebració de l'esdeveniment salvador per excel·lència, reproduït místicament —en la gràcia— en la litúrgia eucarística. Aquest "memorial", com el de l'Èxode, comporta participació. L'Eucaristia és convit, banquet del qual cal menjar.

D'aquesta manera, per tant, hem de dir que l'Eucaristia és un acte de culte —l'acte de culte per antonomàsia— referit a l'esdeveniment unitari de la mort i la resurrecció del Senyor. En la celebració hom reviu, aquí i ara, aquesta gràcia salvadora en la lloança i l'acció de gràcies. També amb la súplica de la prossecució dels favors divins fins a l'assoliment de la plenitud d'aquesta salvació. Hom s'endinsa, realment, en l'acció alliberadora de Crist. Un s'identifica amb el Crist lliurat a Déu i als ger-

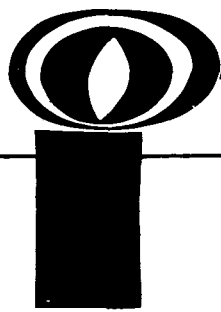
mans. Ofrena personal en Crist. Unió real amb el Servent de Jahvé. Acció de gràcies i joia. Esperança sincera del retorn del Senyor, de la Pasqua de finitiva. Adoració de la presència —també— d'aquell que vol estar amb nosaltres "dia rera dia fins a la consumació dels temps".

Una concepció actual

La renovació teològico-litúrgica actual ha apostat totalment per aquest concepte de "memorial". Ha trobat en ell l'eix de l'explicació de l'Eucaristia des del punt de vista teològic. El Concili Vaticà II ha acceptat totalment aquesta terminologia. I amb l'acceptació d'aquest terme s'han obert portes que permeten superar preteses oposicions doctrinals entre les diverses confessions cristianes. També els catòlics trobem aquí elements que permeten de centrar més el nuclear de la nostra espiritualitat eminentment eucarística.

Transcriu de W. Kasper: "La celebració eucarística és doncs una paraula tangible, invocació pública i solemne de l'esdeveniment històric irrepètible que, amb ella, es fa present o patentitza la seva presència i adquireix d'aquesta manera pública vigència, convertint-se en promesa i exigència tant individual com col·lectiva. Així com les oracions de la cena jueva eren «anàmesi» («memorial») dels esdeveniments salvífics de Déu, l'Eucaristia és memòria actualitzadora en paraula i obra de la mort i la resurrecció de Jesús, unida a la súplica del seu retorn: «Maranatha», «Veniu, Senyor Jesús». Això ho expressem en l'aclamació de després de la consagració: "Anunciem la vostra mort, confessem la vostra resurrecció, esperem el vostre retorn, Senyor Jesús".

Encara vull afegir un altre paràgraf que aclareix més: "En ella (l'Eucaristia) s'actualitzen sacramentalment la mort i la resurrecció de Jesús, en ella es lloa el Senyor present sota les espècies del pa i del vi i s'anhela la vinguda definitiva, permetent així la comunitat («communio») amb ell".

"ESTIGUE'T A LA MUNTANYA, A LA PRESENCIA DEL SENYOR"

L'escena del trobament entre Déu i Elies és una descripció magnífica del desig de l'home per trobar-se amb Déu i de l'absoluta gratuïtat amb què Déu es manifesta quan vol, i no pas seguint els càlculs humans. L'actitud bàsica, però, queda ben definida: es tracta de romandre a l'espera de la iniciativa divina, que sempre és de misericòrdia i de benvolença per a l'home.

Lectura del primer llibre dels Reis (19:9a,11-13a)

En aquells dies, Elies arribà a l'Horeb, la muntanya de Déu, i passà la nit en una cova. El Senyor li va fer sentir la seva paraula, i li digué: "Surt fora i estigue't a la muntanya, a la presència del Senyor que ara mateix passarà". Llavors vingué una ventada, tan forta que esberlava les muntanyes i esmicolava les roques davant el Senyor, però el Senyor no hi era. Tot seguit vingué un terratrèmol, però el Senyor tampoc no hi era. Després vingué foc, i el Senyor tampoc no era en el foc. Finalment vingué el so d'un aire suau. Així que Elies el senti, es cobrí la cara amb el mantell, sortí fora i es quedà a l'entrada de la cova.

"SENYOR, FEU-NOS VEURE EL VOSTRE AMOR, I DONEU-NOS LA VOSTRA SALVACIÓ"

L'experiència de la proximitat i de la misericòrdia de Déu per part de l'home és la que inspira la pregària del salmista. Les figures d'Elies (1ª lectura) i de Pere (evangeli), experimentant cadascun d'ells, de maneres diverses, que "el Senyor és a prop per salvar els seus fidels", esdevenen orientació per a l'Església, per cadascun de nosaltres, quan, com ells, anem a l'encontre de Déu.

Salm 84:9ab-10,11-12,13-14, (R.:8)

Jo escolto què diu el Senyor:

Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen.

El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, i la seva glòria habitarà al nostre país.

R. Senyor, feu-nos veure el vostre amor, i doneu-nos la vostra salvació.

La fidelitat i l'amor es trobaran, s'abraçaran la bondat i la pau; la fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel. R.

El Senyor donarà la pluja, i la nostra terra donarà el seu fruit. La bondat anirà al seu davant, i la pau li seguirà les petjades. R.

"TANT DE BO FOS JO PROSCRIT DEL CRIST, EN LLOC DELS MEUS GERMANS"

La carta als romans podria semblar, en una lectura superficial, que menysvalora el fet de la revelació feta per Déu al poble jueu, i l'aliança mosaica. El text que avui llegim és ben suficient per destruir aquesta imatge. Ens mostra un sant Pau profundament vinculat al seu poble i a la seva raça, en una perspectiva, d'altra banda, absolutament cristiana. L'afirmació del Crist fill de David i fill de Déu enllaça plenament amb el pròleg de la mateixa carta.

Lectura de la carta de sant Pau als cristians de Roma (9:1-5)

Germans, us asseguro per Crist que dic la veritat, que no menteixo; la meua consciència, guiada per l'Esperit Sant, n'és també testimoni: Sento una gran tristesa i un dolor constant al fons del cor: tant de bo fos jo proscrit del Crist, en lloc dels meus germans, el poble del meu llinatge. Com a israelites, és d'ells la gràcia de fills, la glòria de la presència de Déu, les aliances, la Llei, el culte i les promeses; són d'ells també els patriarques, i finalment, com a home, ha sortit d'ells, el Crist, que és Déu per damunt de tot. Sigui beneït per sempre, amén.

Pere, el deixeble

Molts de nosaltres recordem que l'any que morí Pau VI, el dia 6 d'agost del 1978, estàvem llegint també l'evangeli de Mateu, i fou precisament aquest text que lleguim avui el que va correspondre al diumenge següent a la mort del Papa. Aquest any estem més o menys en les mateixes dates, i acabem de recordar Pau VI, en el novè aniversari de la seva mort.

• Pere

Coneixem prou bé la intenció de l'evangelista sant Mateu quan ens explica aquestes escenes. Es tracta d'anar preparant la narració de la confessió de fe de Pere, centre de l'evangeli, com a trànsit entre l'Israel segons la carn i la sang i el vertader Israel, centrat en la confessió de fe pasqual.

Això ens porta a una interpretació de la figura de Pere sota la perspectiva d'una comparació amb la figura de Moisès. Es tracta, en efecte, d'una comparació ben comuna en la predicació primitiva, i en la imatge-ria paleocristiana.

La primera lectura d'avui ha afegit una altra imatge, en la mateixa línia: la d'Elies. L'actitud de Pere en relació amb la presència de Jesús té una certa semblança amb la d'Elies. Tots dos van, a la seva manera, a l'encontre de Déu, i tots dos resulten un xic desconcertats en aquest diàleg. Elies pensa en els fenòmens extraordinaris, i Déu elegeix el so d'un aire suau. Pere vol proves de l'autenticitat de la presència de Jesús, i quan les té defalleix en la inseguretat.

Segons aquestes dues lectures, Pere queda configurat com un home especialment escollit per congregar el poble de Déu, per viure en comunió amb Jesús, per participar —per gràcia del Senyor— de la seva autoritat... Però, amb tot això, Pere continua essent un deixeble, i no pas el Mestre i el Senyor. Pere cerca Déu, no és pas el Fill de Déu.

• El ministeri de Pere

Pau VI, com abans Joan XXIII i Pius XII, i després Joan Pau I, i ara Joan Pau II, i tots els successors de Pere, són els encarregats de realitzar aquest ministeri de Pere, i són per a tots els que els hem conegut i hem seguit la seva trajectòria i el seu mestratge el testimoni de l'actualització vivent de l'evangeli.

En una recent visita a sant Pau Extramurs, em recordava de les paraules de Pau VI en la seva primera salutació als Pares conciliaris, en començar la segona sessió del Concili Vaticà II: "Ens veiem —deia en plu-

rar majestàtic— representats en l'humilíssim adorador, el nostre predecessor el Papa Honori III, que apareix en l'esplèndid mosaic de l'absi de la basílica de sant Pau extramurs, petit i gairebé aniquilat, besant a terra el peu de Crist, d'enormes dimensions, el qual, en actitud de mestre sobirà, domina i beneeix l'assemblea reunida en la mateixa basílica, és a dir, l'Església. Ens sembla que l'escena es repeteix aquí, però no pas en una imatge pintada, sinó més aviat en una realitat històrica i humana, que reconeix en Crist la font de la humanitat redimida...

Moltes vegades he evocat públicament, i he meditat particularment, el gest de profunda adoració del Papa Joan Pau II envers el santíssim sagrament, en el moment de lliurar el pa eucarístic que restava de la distribució de la comunió, en la missa que va celebrar al Camp Nou, en la seva visita a Barcelona l'any 1982.

Es indubtable que els Papes deuen tenir sovint present la narració evangèlica d'avui, com un dels temes majors de la seva meditació. Si, com fa notar Joan Pau II referint-se a Maria en l'encíclica "Redemptoris Mater", la fe de Maria fou particularment provada precisament per la proximitat humana del Fill de Déu fet home, bé podem considerar també que la fe dels successors de Pere ha d'ésser una fe particularment intensa i provada, a causa de la seva responsabilitat ministerial envers l'Església santa. D'una manera anàloga, ho experimentem tots els pastors de l'Església.

• A la barca de Pere

Penso que aquesta consideració ens ajuda força a viure en comunió amb el Sant Pare, a pregar per ell, a fer cas del seu mestratge. Recordem molt bé Pau VI gairebé adolorit en el seu mestratge, d'altra banda ferm i decidit. Admirem Joan Pau II per la seva llibertat d'esperit i el profund convenciment de la seva missió. Ambdós, per dir-ho en llenguatge evangèlic, han caminat amb Jesús sobre l'aigua, perquè Ell mateix els ho manat. Ambdós deuen haver conegut els moments en els quals, en la intimitat del seu esperit, "s'han adonat del vent que feia" i han suplicat el Senyor, que és l'únic que pot i vol salvar. A nosaltres no ens toca pas inquirir les seves situacions d'esperit, sinó adonar-nos que —segons l'evangeli de Mateu— Jesús pujà a la barca juntament amb Pere. Aleshores nosaltres —que estem amb ells a la mateixa barca— ens prosternarem i direm al Senyor: realment, sou el Fill de Déu!

"MANEU-ME QUE VINGUI CAMINANT SOBRE L'AIGUA"

La imatge de Jesús caminant sobre l'aigua ens evoca fàcilment —i aquesta és la intenció evangèlica, tan a Joan com a Mateu— el pas del Mar Roig per part del poble d'Israel, sota la mà poderosa de Déu, caminant enmig del seu poble, sota el guiatge de Moisès i Aaron. Com en l'escena de la multiplicació dels pans, estem en una evocació evangèlica de la formació del poble de Déu, l'Església, sota la llum de l'èxode. Com Moisès a Massà i Meribà, també Pere ha tingut la seva defallença enmig de l'aigua. El Senyor l'ha salvat, perquè en definitiva Pere estava complint el que el Senyor volia: que caminés com Ell i amb Ell sobre l'aigua impetuosa.

Lectura de l'evangeli segons sant Mateu (14:22-33)

En aquells dies, quan la gent hagué menjar, Jesús obligà els deixebles a pujar tot seguit a la barca i avançar-se-li cap a l'altra riba, mentre ell acomiadava la gent. Després d'acomiarar tothom, pujà tot sol a la muntanya per pregar. Al vespre encara era allà tot sol. La barca ja s'havia allunyat bon tros de terra, però les ones la destorbaven d'avançar, perquè el vent era contrari.

Passades les tres de la matinada, Jesús hi anà caminant sobre l'aigua. Quan els deixebles el veieren, s'esveraren pensant que era un fantasma, i cridaren de por. Però Jesús els digué de seguida: "No tingueu por, que sóc jo". Pere li digué: "Senyor, si sou vós, maneume que vingui caminant sobre l'aigua". Jesús contestà: "Ja pots venir". Pere baixà de la barca, es posà a caminar sobre l'aigua i anà on era Jesús. Però en adonar-se del vent que feia, s'acovardi i començà d'enfonsar-se. Llavors cridà: "Senyor, salveu-me". A l'instant Jesús li donà la mà i li digué: "Quina poca fe! ¿Per què dubta-ves?" I quan hagueren pujat a la barca, el vent amainà. Els qui eren a la barca es prosternaren i deien: "Realment sou Fill de Déu."

Sabem escoltar?

Diu que del diàleg en surt la pau, perquè, parlant, la gent s'entén. És cert. Per què, doncs, resulta tan difícil que ens entenguem? La resposta lògica és que no sol haver diàleg, per més que, de parlar, no parem. Però el nostre parlar no va pels camins del diàleg. Cadascun dels pretesos interlocutors canta la seva solfa sense parar esment al que diu l'altre. Més encara, entrem en el pretès diàleg, amb la convicció, no sols que la raó és nostra, sinó que aquesta raó és incommovible i que els altres no tenen cap argument que valgui la pena escoltar. El diàleg resulta impossible perquè ni volem ni sabem escoltar. Anem a la nostra i tot ho mirem sota aquesta òptica exclusivament nostra. Sant Ignasi de Loyola, almenys, recomanava allò de "entrar con la suya para salir con la nuestra", que no deixa de ser una manera de dialogar molt peculiar, però que, si més no, començava escoltant i ponderant el que els altres deien. Intentava, de fet, situar-se en el terreny i en el punt de vista de l'interlocutor, per arribar, no a la imposició del propi parer, sinó per caminar junts cap a la veritat. Perquè "la nuestra", no és simplement la "nostra" veritat, sinó la veritat sense adjectius de cap mena. Exactament, és arribar a Déu. **Jo escolto què diu el Senyor** (v. 9a). El salmista escolta. Per això ha fet silenci en el seu interior. S'ha buidat d'ell mateix i de tots els possibles prejudicis. I escolta, no el que voldria que digués el Senyor, sinó el que Déu li vol dir i li diu. Així descobreix un món nou. S'ha situat en l'òptica de Déu i ho mira tot des del punt de vista de l'acció de Déu sobre el seu poble. Per això la litúrgia ens posa a la boca la

Saber escoltar Déu

(Salm 84 -H.85-:9ab-10.11-12.
13-14 R.:8)

JOSEP M. ARAGONÈS

pregària del salmista, i ens fa cantar com a responsori del seu poema: **Senyor, feu-nos "veure" el "vostre" amor, i doneu-nos la "vostra" salvació** (v. 8). És la pregària del que vol i sap escoltar Déu.

Missatge de pau

Déu anuncia la pau al seu poble i als qui l'estimen (v. 9b). La paraula de Déu és sempre un pressagi —una promesa— de pau. El qui sap escoltar la paraula de Déu descobrirà en aquest anunci de pau la gran realitat de les gestes de Déu, i menarà cap a la seva plena realització tot el que ell ha creat, al cim del qual hi ha l'home. No és, doncs, la simple absència de guerra, el que Déu promet, o la superació dels desastres que la història humana presenta. La pau de Déu és la realització total del compliment de la seva voluntat. Per això el salmista, en la primera part del seu poema, estableix una relació molt directa entre la pau i el perdó dels pecats del poble. La mateixa restauració històrica d'Israel després dels setanta anys d'exili, és vista com el fruit d'aquesta reconciliació de Jahveh

amb la seva gent (vv. 2-4). Una obra que no ha fet res més que començar i que cal consolidar, sempre per aquest camí de relació obediència al voler de Déu —inicial o recuperada per la penitència— i perdó —salvació—. Per això la pregària del poble reunit en celebració litúrgica (v. 8), confirmada per l'afirmació general del v. 10, és una confessió de la bondat i la fidelitat de Déu: **El Senyor és a prop per salvar els seus fidels, i la seva glòria habitarà al nostre país**. Aquesta glòria de Jahveh que tornarà a residir a Israel és el retorn de Déu al seu temple, vertader aglutinant de la comunitat jueva. A partir d'aquesta restauració de les bones relacions entre Déu i el seu poble, tot retorna a la vida. Una vida que el salmista la pinta com la del paradís del Gènesi, on tot i tothom estava al seu lloc i on regnava la paraula de Déu en perfecte diàleg amb la fidelitat de l'home (vv. 11-14).

La pau escatològica

El nostre salm responsorial ens ofereix

un retrat de l'esclat de pau dels darrers temps. Així avui fem una lectura cristiana d'aquest salm. L'obra de Déu revelada al llarg i ample de la història d'Israel no es limita a l'estretor d'un poble, per més escollit que sigui. L'objecte de l'obra salvadora —realitzadora— de Déu és tot el món, tota la humanitat. Així la història de la salvació és com un fil poderós que enfila tota la història humana i la redueix a una unitat. El qui fa aquesta unitat i la dinamitza cap a la realització del voler del Pare és Jesucrist. Així els cristians donem al v. 10 del salm aquell sentit ple que l'Esperit Sant hi projectava, inspirant-lo: **Jesús, el Senyor, és a prop per salvar els seus fidels; amb Ell, la glòria de Déu realment ha habitat entre nosaltres**. Per això s'han trobat a la terra la fidelitat de l'home nou i l'amor de Déu, i la bondat de la reconciliació s'ha abraçat amb la pau-realització del projecte inicial de Déu aconseguit en Jesucrist. Gràcies a ell és possible novament —i millor que mai— el diàleg Déu-home: **La fidelitat germinarà de la terra, i la bondat mirarà des del cel** (v. 12). El resultat d'aquest diàleg entranyable serà la comunió total entre Déu i la humanitat. **El Senyor donarà la pluja** —Ell ha enviat el seu Esperit Sant, que amara el nostre terror exaltat—, **i la nostra terra** —la humanitat— **donarà el seu fruit**: la comunió amb Déu i amb tota la seva obra. **La bondat** —la força creadora i redemptora de Déu— **anirà al seu davant, i la pau** —la seva salvació-realització— **li seguirà les petjades** (vv. 13-14). Tot és gràcia, per Crist Senyor nostre. Ell ha instaurat aquests temps darrers, que són els definitius. I nosaltres caminem amb Ell cap a la consumació total i per sempre de la seva obra.

CULTURA CIENTIFICA

El Dr. Jaume Almera i la seva escola de geologia

Mossèn Almera havia obtingut el títol de Doctor en Ciències Naturals el 30 de juny de 1874. I poc després ja rebia el nomenament de catedràtic d'aquesta assignatura al Seminari Conciliar de Barcelona, cosa fins aquí normal. Però la seva docència es caracteritzà tot seguit per un afany de fer la ciència ben viscuda, ben experimental. No n'hi havia pas prou per a ell d'explicar la llicència; calia sortir al camp i fer excursions per a conèixer la natura en tots els seus aspectes.

La fundació del Museu de Paleontologia i Geognòsia

La creació del Museu de Paleontologia i Geognòsia del Seminari ja fou fruit del primer any de docència. D'on li vingué la vocació de geòleg? Certament no pas de la universitat on havia estudiat; allí la geologia ocupava un lloc més aviat secundari i poc pogueren ensenyar-li aquells mestres tan mediocres que hi havia aleshores. Hem de dir que l'interès per l'estudi de minerals i fòssils li havia de venir de la preparació meticulosa i realització acurada de les seves lliçons de classes. Com que hi acudien a més dels seminaristes molts altres estudiants i ell volia que el Seminari estigués a l'altura científica que convenia per donar-li prestigi, s'esforçà des del primer dia a posar tot el seu saber al servei de la classe, mirant també ell de perfeccionar-se en els coneixements. Cada dijous i sempre que era festa oficial sortia amb els alumnes a fer excursions. Així els mostrava pràcticament el caràcter de ciència positiva que té la geologia sobre tot. A les excursions hi havia sempre recollida de mostres de

8 - Començos de la tasca magisterial i investigadora

minerals i de fòssils, i ben aviat es plantejà el problema de la classificació, estudi i datació estratigràfica. El material acumulat començava a ser important. Així va néixer el famós museu.

Per aconseguir una datació estratigràfica, almenys elemental, dels terrenys d'on procedien els materials acumulats va recórrer a la recerca i adquisició de les obres de consulta més apropiades, especialment les monografies paleontològiques bàsiques, que a l'estranger començaven a proliferar.

El seu estat d'esperit a aquest respecte era gairebé obsessiu. En tenim diverses referències. En una nota del seu llibre "Cosmogonia y Geología" ens diu: "Para que se vea la necesidad que hay de poseer recursos para dedicarse con provecho a esta ciencia, sólo haré presente que este Seminario Conciliar ha gastado en dos años más de 3000 pesetas, y sólo se ha podido adquirir alguna obra descriptiva del período cretáceo y nummulítico". Una altra referència la dona el Dr. Bofill en la ressenya d'una "Visita Oficial" al museu del Seminari: "Finalment revisarem la important biblioteca de Història Natural que hi ha en el mateix Museu, podent admirar la riquesa de obres, raras unas, costosas otras, referents sobre tot a la paleontologia secundària de la India, Portugal, França, Itàlia, Suïssa i lo poch que se ha publicat referent a Espanya y las Baleares."

Amb aquest recull d'obres

Del llibre "El Dr. Almera i la seva escola de Geologia" de F. NICOLAU i J. VALLS

de consulta va poder sens dubte arribar a una determinació dels exemplars fòssils més corrents, però no va aconseguir encara satisfer la pretensió, que tenia de poder-los determinar amb molta precisió i exactitud. La dificultat creixia quan es trobava amb formes inèdites o intermèdies i es feia descoratjadora quan es trobava amb les llargues llistes de sinònims. No té res d'estrany, doncs, que en una tal situació el Dr. Almera somiés en una "reimpressió metòdica de totes les obres de Paleontologia", com veurem més endavant.

Es fa membre de la "Société Géologique"

Aprofitant l'estada a València amb motiu de la lectura de la seva tesina de Llicenciatura en Teologia, després del segon any de docència, el 1876, va recórrer al geòleg Josep J. Landerer, que hi vivia, per demanar-li ajuda. La resposta de Landerer fou associar-lo tot seguit com a col·laborador en l'estudi geològic dels terrenys del Maestrat que feia anys realitzava, havent-ne publicat ja dues monografies. Així fou com durant tot l'estiu de 1876 va anar rebent les lliçons pràctiques de paleontologia estratigràfica d'aquell "savi i dis-

cret geòleg", membre de la "Société Géologique" francesa. El Dr. Almera no en tingué pas prou amb aquelles lliçons i el mateix Landerer reconegué que era convenient que s'informés més sobre el tema i li suggerí que ingressés també ell a la "Société Géologique", on tindria contacte amb els prestigiosos mestres del país veí i podria posar-se a l'altura que desitjava.

I així féu el nostre biografiat pocs mesos després, i ja s'inscriví en el I Congrés Geològic Internacional que se celebrà a París el 1878. Els geòlegs espanyols que hi assistiren foren dotze, però només dos participaren amb comunicacions: Vilanova i Almera.

En les actes de la sessió corresponent es llegeix: "M. Almera (Espagne) expose l'utilité que présenterait une reimpression méthodique de tous les ouvrages de paléontologie. Suivant l'orateur, en réunissant ainsi, dans un vaste repertoire, tous les enseignements connus, on simplifierait les recherches... En outre, on aurait ainsi le moyen, et même l'obligation d'établir une synonymie exacte et de débarrasser la science d'un trop grand nombre de termes inutiles". Aquesta comunicació traduïa el desideratum de molts altres geòlegs novençans i va polaritzar l'atenció i l'interès dels geòlegs més il·lustres. Dotze anys més tard, el 1900, els geòlegs Kilian i Oehlert repetiren la proposta del Dr. Almera, però sense citar-lo, demanant

Són ben necis tots aquells homes que s'han quedat amb el desconeixement de Déu i no han estat capaços de descobrir qui és Ell per les coses bones visibles, ni n'han reconegut l'artífex de fixar-se en les obres. Sav 13,1

que es faci la "réédition par des procédés photographiques des types des espèces fossiles et de préparer la réalisation de ce projet pour la prochaine session du Congrès en 1903" (Oehlert) i que es porti a cap la "publication du Catalogue et Synopsis sous les auspices du Congrès et la reproduction photographique des planches des ouvrages paléontologiques rares" (Kilian). Aquesta vegada la votació de l'assemblea fou totalment favorable i es van elegir 21 paleontòlegs representants de 14 nacions. El d'Espanya va ser Almera. Així és com es començà l'obra internacional anomenada **Palaeontologia Universalis**, de la qual ja se'n repartiren les primícies en el IX Congrés, a Viena, el 1903, on el Dr. Almera va actuar com a vice-president del comitè organitzador.

- (1) "M. Almera (Espanya) expose la utilitat que representaria una reimpressió metòdica de tots els treballs de paleontologia. Segons l'orador, reunint així dintre d'un ampli repertori, tots els documents coneguts, se simplificarien les investigacions... A més, hom tindria així el mitjà, i també l'obligació d'establir una sinonímia exacta i d'alliberar la ciència d'un nombre excessiu de termes inútils."
- (2) "Réédition par procédés photographiques des types de les espèces fossiles et es prepari la réalisation d'aquest projecte per a la propera sessió del Congrés el 1903."
- (3) "Publicació del Catàleg i Sinopsi sota els auspicis del Congrés i la reproducció fotogràfica de les làmines de les obres paleontològiques rares."

A Sant Bertran de Comenge

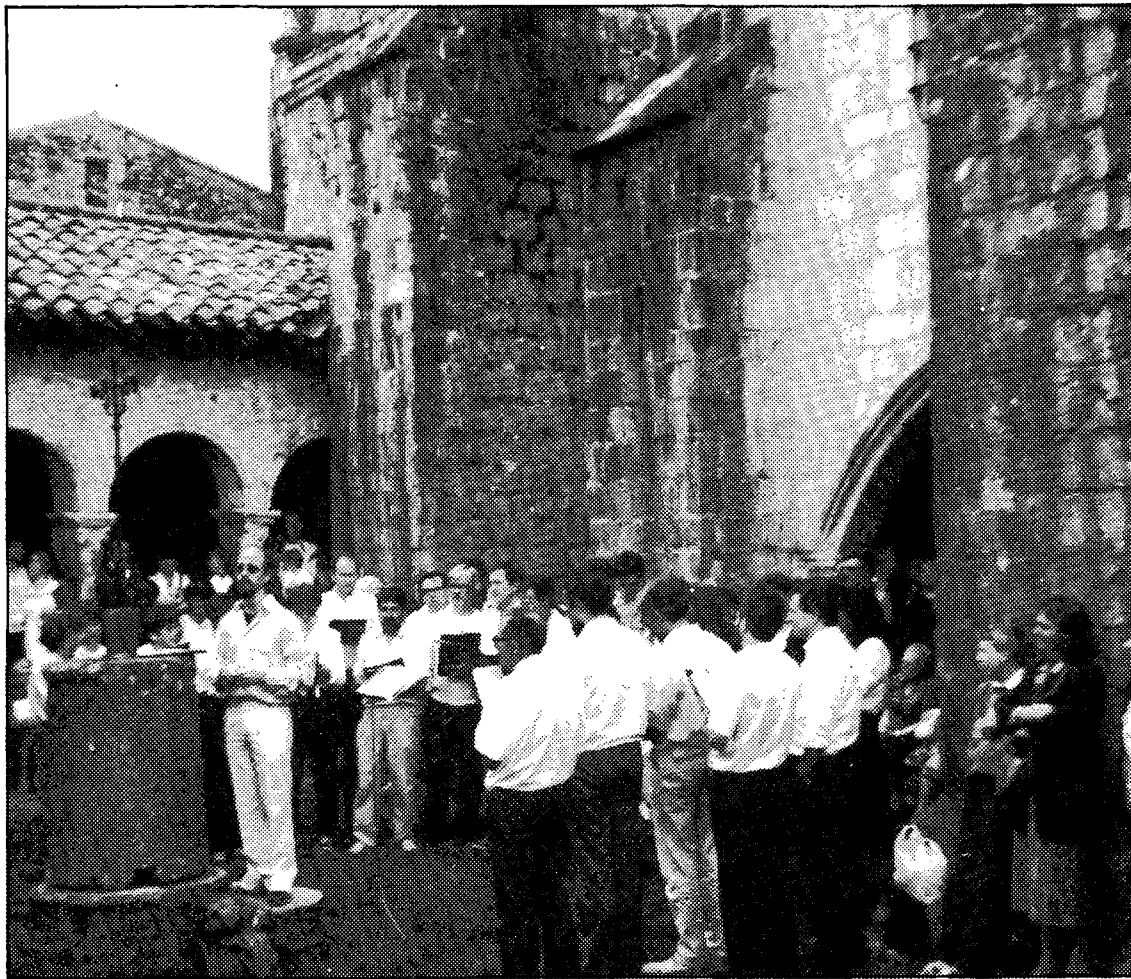
I Trobada Catalano-occitana

Sant Bertran de Comenge és un lloc excepcional al cor dels Pirineus centrals, a uns 40 quilòmetres de la frontera de la Vall d'Aran. Ha esdevingut un lloc de prestigi per la seva història mil·lenària, que comença amb la presència dels Aquitans i dels Celtes. L'any 72 abans de J.C., el general Pompeu, després d'haver derrotat el general rebel Sertorius, s'endugué d'Espanya una multitud d'aventurers i de captius que fundaren la nova ciutat de Lugdunum Convenarum, anomenada la Roma dels Pirineus per la seva importància (60.000-80.000) i que posteriorment fou destruïda pels Vándals. Una descripció funerària del 347 i la descoberta d'una basílica cristiana són els primers testimonis històrics de l'aparició del cristianisme. En el segle V la ciutat esdevé la Seu d'un bisbat, i la seva història resta submergida per espai de 500 anys en una situació de precarietat i d'abandó.

La ciutat comença a reviuire quan, a finals del segle XI, hi arriba el nou bisbe, Bertran de l'Isle, fill d'una família noble de Gasconya i canonge de l'església de Tolosa de Llenguadoc. Sant Bertran de Comenge és, doncs, un centre important d'art i de cultura, però és principalment un lloc privilegiat pel pas d'un sant i per la seva presència espiritual permanent que l'ha convertit en lloc de pelegrinatges.

Aquesta 1.ª trobada catalano-occitana ha nascut dels lligams d'amistat entre els preveres del Comenge, especialment el canonge Josep Destié, rector de Sant Bertran i un grup de preveres de Barcelona.

Recordem les motivacions que han promogut la realització d'aquest encontre:

Sant Bertran és un lloc de pelegrinatge.

—el record dels avantpassats originaris del Comenge, i que el segle XVI vingueren al Maresme, a la recerca del pa i de la sal.

—la pertinença de l'església aranesa al bisbat de Comenge fins a principis del segle XIX.

—la memòria d'aquesta presència espiritual a Barcelona, testificada, segons sembla, per l'èrmita edificada el segle XIV als

peus del Montjuïc, dedicada al Sant i desapareguda l'any 1814.

Aquests records històrics, les relacions pastorals i amistoses dels preveres són l'inici d'aquesta trobada, que ha esdevingut també pelegrinatge.

Renovació de la nostra fe

Hem volgut que la figura de

Sant Bertran de l'Isle, el sant bisbe de la pau i treva, amic dels pobres i dels malalts, renovés la nostra capacitat de bé i la nostra fe.

Durant la trobada es realitzà una visita a la Vila gal·lo-romana de Montmaurin, especialment florent durant el segle IV. Al poble de Sant Just de Valcabrère, que guarda el gran tresor de la basílica romànica dels Sant Just i

Pastor, tingué lloc una sessió cultural sobre "Immigració del Comenge vers la Comarca catalana del Maresme" pel Sr. Rafael Soler i Fontrodona de l'equip del Museu-Arxiu de Santa Maria de Marató. Els amics del Comenge ens presentaren els projectes entre el Migdia-Pirineus i Catalunya, informació que ens oferí el Sr. Dutreuil, membre de la comissió que intervé en aquest treball de relació.

L'actuació de l'Esbart de Valcabrère, el Concert de la Coral Sant Medir, l'actuació de l'Esbart Dansaire d'Ullastrell, el concert d'orgue, instrument impressionant i magnífic, a la Catedral, el "son et lumière" constitueixen tot un conjunt de magnífics i remarcables moments que enriqueixen la trobada i han fet més estrets i profunds els lligams d'amistat i de germanor.

Catalans vinguts del Maresme, del Barcelonès, de l'Anoia, de la Vall d'Aran, junts amb els germans del Comenge, uniren els seus cors i les seves veus en una expressió de fe viva, participant activament en la concelebració eucarística, i demanant d'assolir en el camí de la nostra vida cristiana una autèntica transformació i progrés, d'esdevenir testimonis més compromesos de renovació humana i espiritual, de lliurar-nos, a exemple de Sant Bertran, a la lluita per la reconciliació, el perdó, la justícia i la pau.

Dés de Catalunya Cristiana, volem una vegada més manifestar el nostre agraïment als preveres, a les comunitats parroquials i als amics del Comenge, per la generosa expressió dels seus sentiments d'afecte i d'estimació.

JOSEP M. VIDAL I AUNÓS

Malgrat els enormes danys per a la humanitat

La desforestació del món no s'atura

Els humans tenen un deute d'agraïment amb els boscos. Els boscos netegen l'aire, moderen el clima, protegeixen la terra de l'erosió i mantenen l'aigua neta. Els boscos ofereixen fusta, combustible, aliments i també primeres matèries per al paper, plàstic, medicines i d'altres milers de productes. Els boscos refugien els qui no tenen terra, els rebels i els abatuts.

Com els ho han pagat, els humans? tallant-los, serrant-los, cremant-los, enverinant-los amb herbicides, talant-los amb mines i pluja àcida, sembrant cicatrius amb carreteres per als troncs, netegant-los per a les granges i pastures i pavimentant-los per a autopistes i ciutats.

En els últims cinc mil anys, els humans han reduït els boscos d'un 50 per cent de la superfície de la terra a un 20 per cent. Aquesta devastació s'està accelerant. Segons les estimacions de les Nacions Unides, Àfrica ha perdut el 23 per cent dels seus boscos des del 1950, Centre-Amèrica el 38 per cent i la zona de l'Himàlaia el 40 per cent. La pluja àcida ha damnat la meitat dels arbres d'Alemanya Feder-

al, matant-ne molts. Els boscos d'Estats Units contenen únicament una cinquena part de la fusta que tenien quan arribaren els Pilgrims.

La desforestació ha tingut greus efectes a través dels temps en el medi ambient, el deteriorament econòmic i la misèria humana.

Lluny de ser una qüestió que només afecta els habitants d'aquestes zones, els amants de la natura i els comerciants de fusta, la desforestació, en una economia mundial cada dia més interdependent, afecta directament els interessos comercials, d'inversió i l'estabilitat política.

Per ser justos, els homes no són responsables de tota la desforestació. Les tempestes d'aire, les erupcions volcàniques, els incendis causats pels llamps, la sequera i d'altres desastres naturals també tenen el seu efecte. I succeeix el mateix amb els animals salvatges que s'alimenten d'arbres.

Problemes econòmics i socials

En canvi, els humans han em-

pitjorat tradicionalment les coses en alterar l'equilibri de la natura i causen inconscientment la desforestació. Al Pacífic, la introducció d'un cérvol no originari de la zona i d'altres animals, on no hi havia enemics naturals per a ells, va fer créixer la seva població, i els va llançar contra els boscos com una plaga de llagostes.

Els països industrialitzats han gastat milers de milions de dòlars en l'alimentació de les víctimes de la desforestació i la repoblació dels paisatges nus en el tercer món. A Haití, abans exuberant i ara un dels països més desforestats de l'hemisferi occidental, una desena part de la població depèn de l'ajuda mútua privada i pública d'Estats Units.

Els problemes econòmics i socials causats per la desforestació molt sovint duen el malestar i el vessament de sang. Segons un informe del 1982, preparat per l'agència per al desenvolupament internacional, les "causes fonamentals" de la guerra civil a El Salvador "són tant ambientals com polítiques, originats en els problemes de la distribució de recursos en una terra superpoblada". L'in-

forme conclou que "la desforestació gairebé total, una massiva erosió del terreny i la pèrdua de la fertilitat", en combinació amb una alta desocupació i una distribució de terra desigual, havien donat lloc a què molts camperols abandonessin les seves activitats agrícoles per unir-se a les guerrilles.

La destrucció dels boscos tropicals redueix el magatzem biològic del què tot el món en depèn per a un sorprenent ventall de productes. Encara que només cobreix un 7 per cent de la superfície de la terra, el cinturó verd al voltant de l'Equador conté la meitat de totes les espècies conegudes de plantes i animals, amb molts milions que encara no han estat descobertes. En disminuir aquesta immensa reserva de diversitat genètica es redueixen les oportunitats de millorar les característiques de col·lites tropicals com plàtans, coco i cafè, ja que augmenta la seva resistència a la sequera, les malalties i els insectes. Redueix, a més a més, les oportunitats de descobrir i desenvolupar nous aliments, medicines i d'altres productes.

K.M.

Demanen la transmissió radiofònica de la missa de Montserrat

Un grup de cristians, coordinats pel Grup Sant Jordi, va demanar al president de la Generalitat, Jordi Pujol, la recuperació de la transmissió, per una de les emissores institucionals, de la Missa Conventual de Montserrat.

Aquest grup de cristians va lliurar al president Pujol tres volums amb trenta-mil signatures, procedents d'arreu de Catalunya, que donen suport a aquesta petició.

Residència Geriàtrica Bon Viure

Estem a Horta, en una torre amb jardí, alimentació adequada, calefacció, ascensor, sala repòs, control sanitari i teràpia humana. Estadies per sempre, i per convalescències. Poques places. Tel. 427 44 53.

ART

Finalitza la restauració del monestir aragonès de San Juan de la Peña

Les obres de restauració del monestir romànic de San Juan de la Peña (Osca), considerat "el bressol d'Aragó", ha finalitzat després de gairebé tres anys i unes inversions de 50 milions de pessetes. El Govern aragonès, màxim responsable de la restauració, ha anunciat que la inauguració oficial està prevista per la tardor.

El projecte restaurador s'inicià a finals del 1984; ha afectat el panteó reial, les pintures murals i murs, així com excavacions arqueològiques, anàlisi de pedres i restauració d'antics capitells del claustre del segle XII. Es reforçaren les cobertes i es restauraren les dues esglésies, la mossàrab i la romànica, i s'han millorat els accessos al monestir.

El setembre del 1985 tingué lloc la troballa de tres anells d'or de 24 quirats, amb les mateixes característiques d'altres anteriors atribuïts al rei Pere I d'Aragó. També es van trobar diversos objectes de valor his-

tòric durant les excavacions: un dau d'ivori, estructura de plantes del segle XVI i unes 15 de ceràmica de Muel i Terol.

El 27 de març del 1986, la pedra del monestir va sofrir una sèrie de desprendiments per fragmentacions, que motivaren el seu tancament per seguretat dels visitants. Es va col·locar una tanca metàl·lica de 10.000 metres quadrats i el monument artístic es va reobrir al públic el passat 6 de juny.

LLIBRES

Pels que estimen els animalons⁽¹⁾

L'amor i respecte del poble a les bestioles i a les plantes no és cosa d'avui, almenys al nostre país. Ho palesa el llibre que acaba de publicar l'eximí periodista i bon amic, Esteve Busquets i Molas, "Els animals segons el poble", recull inmens de refranys, dites i proverbis sobre 185 animalets, entre mamífers, peixos, ocells, rèptils, insectes, amfibis, aràcnids, etc.

Hom resta meravellat i gratament sorprès de com l'autor ha pogut recollir una munió tan gran de dites, creences i refranys, àdhuc de faules, corrandes, endevinalles i costums que el poble ha anat creant en el decurs de la història, a l'entorn de cada ser irracional. Tanmateix, hi ha paraules que gaudeixen d'un índex més extens, com és ara "ase", "bou", "cavall", "gall-gallina", "gat-gata", "gos", "llop", "ovella", etc.

El llibre de Busquets i Molas no és cap tractat científic ni didàctic de la fauna de Catalunya. Aquests treballs existeixen ja, i reeixits. El mèrit i la qualitat del llibre que presentem —i en això quasi és inèdit— és la seva vessant folklòrica que aplega el saber i coneixements populars, fets avinents amb dites, tradicions i proverbis. I aquí sí que l'autor n'és un mestre especialitzat, gairebé únic

a casa nostra. Això és el que dona prestigi i autoritat a l'obra.

Els mots van classificats per ordre alfabètic, i es troba al moment la paraula que hom desitja; el llibre va il·lustrat amb plomes molt adients que fa més agradable la lectura.

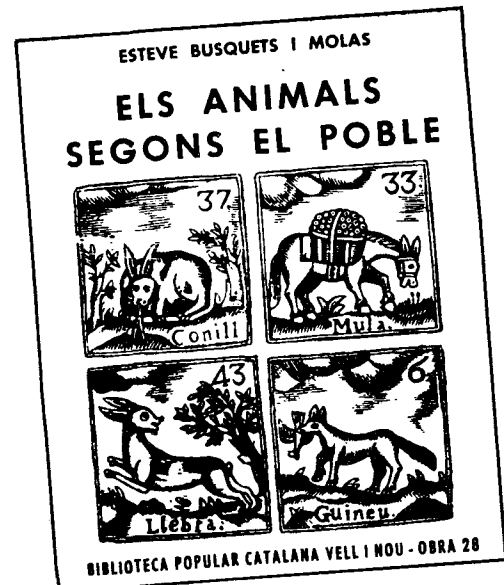
Sant Francesc d'Assís, no gaire amant de llibres —perquè en el seu temps, com ara, eren molt costosos— hauria adquirit amb il·lusió "Els animals segons el poble", com suposem que els serà plaent a

tots aquells que, com el "Poverello", estimen tots els éssers vients irracionals de la creació.

L'obra pertany a la col·lecció "Vell i nou" d'Editorial Millà, de Barcelona, i, donat el seu valor, ha merescut el suport del Departament de Cultura de la Generalitat de Catalunya.

FRANCESC GAMISSANS

(1) *ELS ANIMALS SEGONS EL POBLE*. Esteve Busquets i Molas. Editorial Millà, Barcelona 1987.

Anècdotes i la seva moral⁽¹⁾

Fa anys circulà un llibre valent, cristià; vital, senzill, urgent, realitzable. Es titulava "Fills de la meua paciència". Eren els soliloquis, les reflexions d'un belga amb cinc fills, Franz Weyergans. Aquell llibre lamentablement s'esgotà. Ara, com un nou Guadiana molt més cabdalós, acaba de sortir aquest volum que allibera d'aquell llastimós esgotament. L'autor que creu en Déu i en els seus fills, també sap passar de l'anècdota a la categoria. Cal somriure aquestes petites aventures d'un gran aventurer anomenat Carles i dels seus seguidors.

(1) "El reto de la confianza", Carlos Moreno Pérez. Ediciones Sigueme, Salamanca 1987.

LA SARDANA I LA DANSA

JIF-Catalunya

Dels dies 9 al 20 de setembre pròxim se celebrarà conjuntament a diferents poblacions catalanes les Jornades Internacionals Folkloriques de Catalunya —JIF— que enguany arribaran a la seva quinzena edició.

És un moviment molt important de difusió i intercanvi de folklore, que inclou una trentena de poblacions. L'acte inaugural es farà a Sitges, el dia 9, al vespre, amb assistència de tots els grups participants, que seran rebuts a l'Ajuntament, d'on sortirà una cercavila fins als jardins d'"El Prado", on hi haurà l'acte inaugural. Després, a dos quarts d'onze de la nit, l'Esbart Ciutat Comtal, de Barcelona, oferirà un re-

cital de dansa catalana als grups i públic en general. L'acompanyarà la cobla La Principal de Barcelona.

L'acte de cloenda es farà a Barcelona, el dia 20 a la tarda, al Palau Municipal d'Esports, amb el "Festival Internacional de Dansa Folklorica de Barcelona", i també amb la participació de tots els grups i la cobla Bages.

Les representacions folklòriques que enguany assistiran a les JIF-Catalunya provenen d'Argentina, Israel, Mèxic, República Dominicana, Romania, Txecoslovàquia i Unió Soviètica.

Cursets

Des del 20 de juliol i fins al 7 de setembre l'Agrupació de sardanistes "Francesc Mas Ros" de Sils està desenvolupant el seu 18è. curset d'ensenyament per a ballar sardanes, amb sessions cada dilluns i dijous, de 8 a 10 del vespre, a la Sala de la Societat Unió Recreativa "La Laguna" de l'esmentada vila. L'acte de cloenda d'aquest curset tindrà lloc el dia 13 de setembre, dins el marc del Segons Memorial "Francesc Mas Ros".

Per la seva part, la Colla sardanista "Iris" anuncia la celebració d'un curset intensiu d'introducció al món de la sardana, que tindrà lloc els dies 10, 11, 12 i 13 d'agost, de 6 a 8 de la tarda, al Casal Montserrat del Carrer Mercaders 42 de Barcelona. La participació està oberta a tots els joves de 15 a 30 anys.

JOSEP VENTURA

Representació de l'Assumpció de

Madona Santa Maria

Muntatge del Grup «Moixera» de la Defensa Agrària i de la Schola Cantorum Parroquial

reserva d'entrades: tel. (977) 84 42 14 (977) 84 49 03

MODA

Modes, un grup molt professional

Modes és un grup que evidentment funciona, que funciona gràcies a l'estratègia d'un estil molt particular que té la seva pròpia filosofia d'enfocament, de comercialització. Per això no ens hem d'estranyar que durant uns quants anys aquest grup de creadors de moda femenina es reuneixi per exposar les seves col·leccions davant d'un públic eminentment professional, com és el detallista de la "boutique" de luxe, per qui treballa des dels seus començaments.

Dues vegades l'any, el grup Modes exhibeix conjuntament les seves col·leccions, que poden veure en les desfilades comercials que se celebren cada dia, íntegrament composades per totes les firmes expositores.

Resultats molt positius avalen aquestes manifestacions que no només són visitades per tots els seus clients habituals, sinó que a més a més compta amb la presència de nous contactes que fan presumible un llarg i continuat èxit en futures manifestacions.

Cada firma conserva la seva pròpia personalitat, tant en les peces joves com en les de més

vestir o de tall més clàssic, encara que la presència de les tendències de moda dominen l'ambient, a través de talls de línia, de teixits i de color.

En general, hi hagueren línies molt suggestives i femenines, per a dones també molt fe-

menines que no menyspreen l'oportunitat de vestir teixits naturals com són les sedes, els cotons i el lli que, a través dels tons llisos i estampats, ocupen el lloc de preferència en aquest càlid estiu del 87.

MARIA JOSÉ EJARQUE

Model en cotó color talp, creat per Pierre Cardin. Ornament de cremalleres

Ratilles formant un original disseny per a aquesta jaqueta cenyida de Creacions Salvador. Faldilla cenyida

Vestit de lli a quadres Gal·les amb complement de "spolvorino" de lli. Creació Clotilde Zurita

COSTUMS I TRADICIONS

Les Mares de Déu perdudes

ESTEVE BUSQUETS I MOLAS

Un amatent lector va comunicar-me per telèfon, fa pocs dies, una notícia insòlita. A la plaça del Rei, de Barcelona, en una fornícula hi havia una imatge de la Mare de Déu de la Mercè. Ara la fornícula és buida. L'amic lector va preguntar-li a un guàrdia urbà què havia passat. La resposta fou decebedora: uns brètols havien trencat el vidre. Aleshores, per comptes de posar-n'hi un altre, hom optà per treure la imatge i desalluar-la.

Ara que s'acosten les festes de la Mercè, diu el meu amable comunicant, valdria la pena de reposar-la. O tornem als temps en què les imatges de les fornícules feien nosa?

D'imatges en fornícules n'hi ha i n'hi ha hagudes arreu. Sense moure'ns de la ciutat vella, recordem la tradició de la Mare de Déu de la Bóta, avui desapareguda no sabem quan, ni perquè.

La tradició —o la llegenda—, explica que un taverner del carrer d'en Fonollar cada any obsequiava els clients, en arribar Nadal, amb vi ranci. Un costum corrent entre els agremiats i que encara ha arribat als nostres dies.

L'any de la història, el taverner va comprar una bóta d'aquell mam. Una vegada instal·lada va voler tastar el vi ranci, no fos cas que amb el transvasament s'hagués fet malbé. Amb gran sorpresa comprovà que no en sortia ni una gota de l'aixeta. Oberta la tapa del recipient trobà que una petita imatge de la Puríssima obstruïa el pas de l'aixeta. Després

de treure la imatge, el vi rajà bé i, segons el taverner, encara era més bo que quan el tastà en comprar-lo.

Més tard preguntà al venedor quan i per què havia posat aquella imatge dins la bóta. L'home d'antuvi es mostrà sorprès, però en veure la Mare de Déu va reclamar-la.

—Ca barret! —fe el taverner— Vós m'heu venut el vi, però no la imatge!

Que si són teves, que si són meves, la qüestió, va arribar als tribunals. I els jutges donaren la raó al taverner que argüia, a més a més, que "el qui troba és seu."

El taverner, ja propietari legal de la imatge, va col·locar-la en una fornícula, posant-li al costat una bóta petita, significativa del lloc en l'havia trobada. I tot i que es tractava de la Puríssima Concepció, la gent d'aquells verals la coneixia, popularment, com la Mare de Déu de la Bóta.

Pel que fa al vi, malgrat haver estat "cristianitzat", podríem dir, no resultà "batejat".

No s'ha trobat mai cap gravat de la imatge, però no creiem que ningú s'inventés la llegenda amb mal fí, sinó, en tot cas, per a fomentar millor la devoció a la Mare de Déu.

Tornant al començament, ens permetem suggerir que en ocasió de l'Any Marià, seria bo reposar, on n'hi hagi hagut i ara no, les imatges de la Verge Maria.

RACÓ DEL LLENGUATGE

Els mots compostos

Tots sabem què és un nom substantiu. És el mot amb significat del qual ens servim per designar els homes, els animals, els sers vivents, els objectes, els sentiments i les idees.

Quan diem o sentim la paraula taula se'ns representa a la imaginació aquest moble tan conegut i cadascú se l'imagina a la seva manera. Qui, rodona, qui quadrada, l'un nova, l'altre vella, aquest amb potes, aquell amb un peu central. Mentre no precisem més, qualsevol visió personal respon a la definició: peça llisa, horitzontal, sostinguda per un o més peus que serveix per a menjar, escriure, treballar o jugar.

Si volem referir-nos no a la idea general de taula, sinó a una de concreta, haurem d'ajudar-nos d'altres mots que en completin el significat. Direm la taula, si l'interlocutor ja sap quina és, o aquella taula rodona si és lluny de nosaltres i també n'hi ha de quadrades.

Fins ara no ens hem desviat de la idea primitiva de taula. Però pot passar que segons quines paraules l'acompanyin, aquest mot taula canviï substancialment el seu contingut de significat.

Així, quan parlem de la taula de multiplicar, ja no ens serveix la definició suau esmentada. Igualment quan anomenem les taules de la llei, quan ens referim a una tauleta de torrons o de xocolata o fem servir l'expressió taula rasa que ens fa considerar com a nul tot el que ha estat fet anteriorment.

Quan es produeix aquest fenomen, el de pèrdua del significat particular i múltiple i l'adquisició d'un de conjunt i únic, és quan podem parlar de mots compostos, dels quals la llengua catalana fa un ús molt abundant. Ells aporten una gran riquesa d'expressió a l'idioma i en constitueixen un dels trets característics.

Aquests mots compostos poden presentar-se, quant a la seva forma, com a dos mots isolats, l'un al costat de l'altre. És el cas de: llapis tinta, mitja rialla, blau marí, guàrdia urbà, argent viu, vagó lli, pruna clàudia, cafè concert, targeta postal, curt circuit, mals endreços, i tants d'altres.

Altres vegades, i això és molt més freqüent, els dos elements es presenten solats, formant un sol mot, encara que cada un d'ells conserva l'accent tònic, com: migdia, aiguamoll, portamonedes, capgirar, celobert, sostremort, parallamps, cobrellit, palplantat, carabrut, petjapapers, trencanous, llevataps, saltataulells, rebentapisos, tastaolles, ploramiques, llepafils, portaplatets, estiracordetes, ventafocs, gratacels, pelacanyes, enterramorts, giravolt, caganiu, rodamiu, esquenadret, panxacontent, i tants i tants d'altres.

Perles ortogràfiques

Veig escrit en un establiment cèntric de Barcelona capital: Fruites i verdures El Pèsol. Interiorment aplaudeixo la idea, però no deixo de dolre'm de l'accent mal aplicat. Pèsol porta una e clarament oberta i l'accent ha de ser greu, no agut com l'han posat.

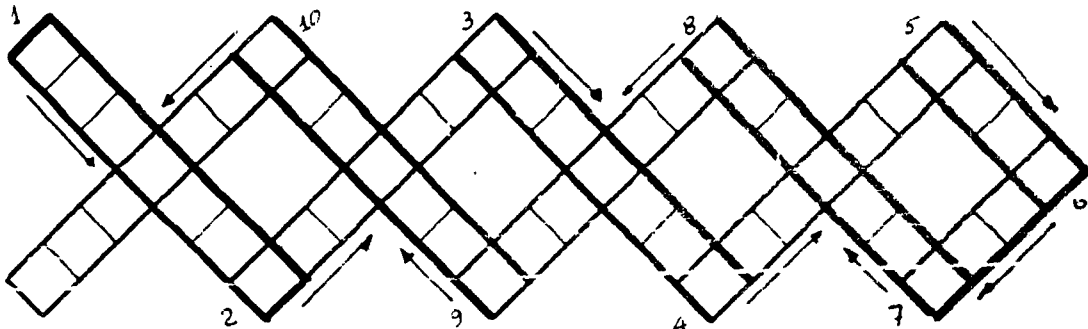
ALBERT PERA

ENCREUATS

Per ROSA COLLELL

LA TRENA

Segons les definicions començar d'esquerra a dreta fent zig-zag i arribant a l'angle seguir la numeració de dreta a esquerra.

FENT VAIVÉ

- 1.- Os parió, pla, ample i de forma triangular que constitueix la part posterior de l'espatlla.-
- 2.- Aquell que fa traïció.-
- 3.- Relatiu o pertanyent als pobles colonitzats pels romans.-
- 4.- Conforme als principis del cristianisme.-
- 5.- Letra grega.
- 6.- Municipi de la comarca de la Selva.-
- 7.- Moneda de billó dels segles X i XI, encunyada a Perpinyà pels comtes del Roselló.-
- 8.- Lloa.-

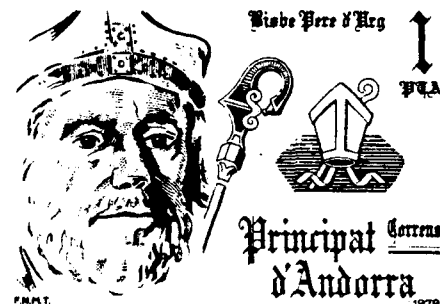
- 9.- Dit de les plantes que, en un mateix país, hom pot trobar en localitats separades per desnivells de 2.000 m. o més.-
- 10.- Ciutat de Tennessee—EUA—i la riba esquerra del Mississipí, mercat de fusta i cotó, el més important de la EUA.-

SOLUCIONS:

10.- Memphis.-	5.- Alfa.-
9.- Antidom.-	4.- Cristia.-
8.- Lloanga.-	3.- Romànic.-
7.- Rossell.-	2.- Traïdor.-
6.- Amer.-	1.- Omòplat.-

FILATÈLIA

Per ENRIC GRAUPERA

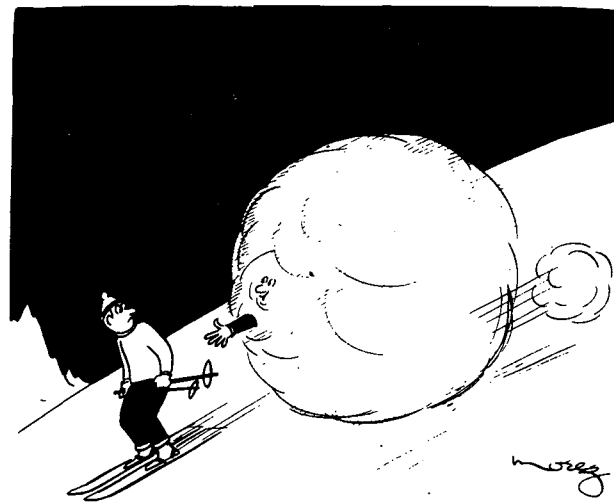
Coprínceps episcopals d'Andorra (I)

Amb aquest títol, Andorra posà en circulació una sèrie de segells. Recorda grans personatges que, des de l'Edat Mitjana fins als nostres dies, deixaren la seva empremta en l'obra de govern del Principat. La primera emissió de tres valors, recorda Pere d'Urtx, Josep Caixal i Estradé i Joan Baptista Benlloch i Vivó.

Fitxa tècnica: Data d'emissió, 27 de desembre del 1979. Valors: i, 5 i 13 ptes. Tiratge: Valor 1, un milió i mig; de 5, un milió dos-cents mil; de 13, un milió. Estampació: a dos colors en calcografia. Mides: 40,9 x 28,8 mm. Format: horitzontal. Plecs: de 80 segells.

El valor d'una pesseta, és dedicat a Pere d'Urtx, bisbe d'Urgell de 1269 a 1293. Celebrà dos importants sinodes a la Seu d'Urgell, el 1276 i el 1286. Confia als PP. Dominics la lluita contra l'heretgia albigesa en el seu bisbat, així fou com aquest Orde s'establí a Puigcerdà i a la Seu. El bisbe Pere aconseguí acabar el pariatge del 1278, patrocinat per Pere II de Catalunya i Aragó i completat per una altra sentència arbitral del 1288. Fou enterrat a la Capella de Sant Salvador de la Catedral d'Urgell.

HUMOR

JEROGLÍFIC

Per SNOOP

QUÈ MENGES?

P

Solució al 410

TE RENDIT

(T) TE REN DIT

P E T I T S

A N U N C I S

VARIS

SOLTER 43 anys desitja conèixer senyoreta. Fins matrimonials. Tel. 422 48 48.

ES LLOGA habitació apta per a dues germanes o amigues jubilades, de 65 anys mínim, a 75. Dret a cuina, rentar, TV, telèfon, dutxa. Tracte familiar, ambient cristià. Demanem informes de l'Església i parròquia del seu barri. Tel. 424 20 26. Sr. Magí.

VIDU 59 anys, catòlic practicant, vol conèixer dona soltera o vídua de 50 anys. Tel.: 830 08 48. Finalitat matrimonial.

SOLTERA de 50 anys formal vol casar-se amb senyor de 50/55 anys. Tel. (977) 82 50 01 de 21 a 23 hores.

SOLTER 43 anys desitja matrimoni amb soltera o viuda. Escriu a A. J.G. Verge de Gràcia, 64. 08201 Sabadell (Barcelona)

ES LLOGA convent dins de població a prop de Tarragona. Grans aules. Hort. T. (977) 62 02 36.

VALLDOREIX, tindrà a pensió en torre, matrimoni catòlic o dues persones mitjana edat, alimentació natural. Viure-hi anys. Tel. 674 35 97.

SOLTER de 33 anys vol casar-se amb persona aff. Apartat de Correus 995 o tel. (977) 54 00 60 Tarragona de 20 a 22 hores.

S'OFEREIX Perit Industrial de 49 anys en vendes i planificació. Tel. 893 70 99.

SANTA MARTA Servei a domicili de ATS, INFERMERES, PUERICULTORES, AUXILIARS. Informes: Tel.: 245 37 58.

S'OFEREIX mestre d'E.G.B. especialitat Pre-escolar. Títol de Reciclatge de català i didàctica de religió. Tel. 213 34 80.

MESTRA d'E.G.B. C. Socials. DEL M. del Mar. Tel. 725 48 95.

VENC casa a 6 quilòmetres de la Seu d'Urgell. 1.300.000 pessetes. Tel. 350 374.

VENDES

VENDA DE XALET I APARTAMENTS en els millors indrets de l'Escala (Costa Brava). Preus interessants. **FINQUES GUANTER (A.P.I.)** Avinguda Ave Maria, 7. Tel. (972) 77 02 72.

El semanario de más difusión de Catalunya

Si voleu anunciar, ompliu la BUTLLETA D'INSERCIÓ a base d'una lletra per quadrat, deixant un espai en blanc entre cada paraula i envieu-ho junt amb un taló nominatiu de l'import total del vostre anunci a CATALUNYA CRISTIANA, carrer València, 244, 2on. 08007 - Barcelona

NOM

ADREÇA

POBLACIÓ Tel.

PREU LÍNIA SETMANES

-----	100 pts.
-----	200 pts.
-----	300 pts.
-----	400 pts.
-----	500 pts.
-----	600 pts.
-----	700 pts.

Calculeu l'import que haureu d'abonar multiplicant el preu de l'anunci pel nombre d'insercions.

Adjunteu un taló o gir postal a nom de CATALUNYA CRISTIANA, carrer València 244, 2on. 08007 - BARCELONA

PER PRIMERA VEGADA, DES DEL CONCILI VATICÀ II, ÉS A L'ABAST DELS FIDELS DE PARLA CATALANA EL

MISSAL FERIA

EN EDICIÓ DE FORMAT MANUAL, PER ALS DIES NO FESTIUS

Amb els textos eucològics i lectures de les misses de totes les fèries de l'any, de les celebracions del Propi dels sants, de les misses del Comú, rituals, per diverses necessitats, votives i de difunts. Ordre de la missa amb les pregàries eucarístiques del Missal romà, la pregària V (del Sinode suís), les de reconciliació i d'infants.

De venda a les llibreries

Format, 11 x 17 cms. - 2.208 pàgs. paper bibloprint - Impres a dues tintes Enquadernació de simil-pell - P.V.P. (amb IVA), 5.150 ptes.

EDITORIAL REGINA, S.A - Mallorca, 87 i 89 - 08029 BARCELONA

L'EIXERIT

SUPLEMENT INFANTIL DE "CATALUNYA CRISTIANA"

366

Històries d'Eixerits

DE LA SÈRIE
"VACANCES SEGONS EL COGNOM"

Enyoro el meu gerani

I quan veig les flors dels camps, dels prats i de les muntanyes, encara més. Que voleu fer-hi, sóc així. A més, prop de l'hostal on estem allotjats, hi ha el balcó de la senyora Roseta amb uns geranis, fermes, alts i plens de flors. És clar, amb l'aigua i l'aire de la muntanya... Un altre any portaré el meu, perquè es refaci. Allò que no sé, és com deuen passar l'hivern. Segurament que la senyora Roseta, els deu entaforar al celler o al rebost de sota l'escala.

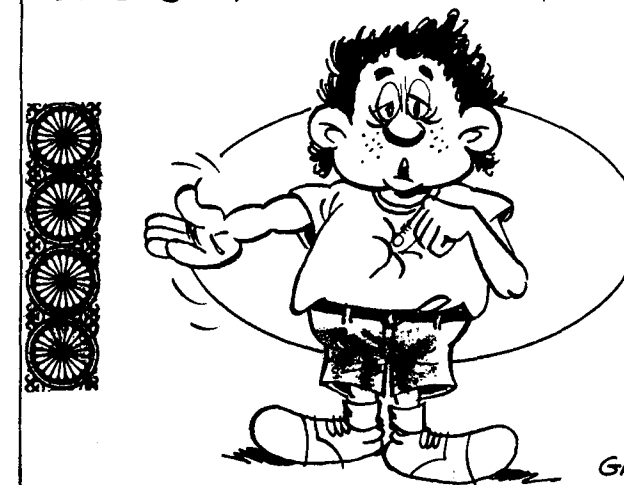
He escrit a la tieta Ramona, dient-li que no es distregui de regar el meu gerani, i de posar-lo a recer del vent, del sol de migdia o de la calamarsa si hi ha tempesta. L'altre dia el pare va trucar-li per telèfon per saber si hi havia cap novetat. Jo també vaig aprofitar-ho per preguntar-li què feia el gerani. Vejam si la faré empipar, donant-li tant la murga!

Els geranis no pensen. Però, jo penso: ¿Ja n'estan segurs els savis d'això? Si el meu pensés, ¿com s'ho prendria d'haver-lo deixat durant quinze dies? Aneu a saber, potser també li ha agradat canviar de finestra. Perquè, ¿i si fos el cas que està tip de mi i no s'atreveix a dir-m'ho? Uii!, quins embolics em faig.

Aniré a can Riera. Ajudaré en Ramon a arreglar el bestiar. A mi m'agraden les bèsties. L'altre dia vaig somiar que una vaca es menjava el meu gerani. Em vaig desvetllar a l'instant. Tot era un malson. ¿I si fos que una ventada li hagués torçat el coll? Va, va, haig de reconèixer que en faig un gra massa.

L'Eixerit

PER A UN NOI ANOMENAT
LLUÍS CANUT...

LES VACANCES MÉS ADIENTS
SERAN BEVENT REFRESCOS
AMB PALLETA.

EN BADOSA I EN BASORA

Jesús ens parla

Busquem l'evangelí del diumenge: Evangeli segons sant Mateu, capítol 14, versets del 22 al 33 (Mt 14,22-33).

Reflexionem: 1. Com diumenge passat, Jesús, després d'acomiarar la gent, vol estar sol. Puja a la muntanya, i allà prega Déu fins que comença a fer clar. Tan poc que resem nosaltres, oi? I tan malament que ho fem! Pregat, sobretot, és escoltar Déu. Obrir-li el cor. Parlar amb ell. Donar-li gràcies. Dir-li que l'estimem. Confiar en el seu amor. La persona que prega no té mai por de res.

2. Moisès, en altre temps, féu que el poble d'Israel travessés a peu eixut el Mar Roig. Jesús, caminant sobre les aigües, fa un signe del seu poder de salvació. Ell és capdavanter de la Humanitat salvada i, a través del desert d'aquesta vida, la condueix cap a l'eterna Terra Promesa del cel.

3. Si, passi el que passi, creiem en ell i deixem que ell ens doni la mà, també nosaltres podem vèncer qualsevol dificultat. El qui estima Jesucrist no està mai sol. Aquell que prega "sap" que Jesús està en ell i amb ell. I que amb el seu ajut aconseguirà seguir el seu camí. Eixerits i Eixerides, que Jesús ens acompanyi sempre.

El mossèn

DIUMENGE - 9

- 14.00 Olímpics en Acció - Repetició
15.00 Telenotícies.
15.30 El vent entre els salzes.
16.45 El meravellós circ de la mar:
"Filmació entre corralls".
17.10 Artesania:
"Petita mecànica".
17.35 L'home i la ciutat:
"Els insults a la porta".
18.10 Musica vista:
"Lontainers - Nous camins".
19.10 La ruta de la seda.
"En tren a través de les muntanyes de Tian Shan".
20.00 Candel:
"La nit de Nadal del Sevilla".
20.30 Telenotícies.
21.00 30 minuts.
21.30 A cor obert:
"Jugant a ser Déu" (II).
22.30 Cita amb l'esport.
23.30 Fi d'emissió.

DILLUNS - 10

- 13.50 TV3, segona vegada:
"Cita amb l'esport".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Tocar".
16.25 La pel·lícula de l'estiu:
"Zuma beach".
18.05 Fi d'emissió.
19.00 Internacional Headlines.
19.30 Pandamonium.
20.00 Johnny Jarvis - 2.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 30.
21.30 Informatiu cinema.
22.00 Cinema 3:
"Castells de vent".
23.45 Telenotícies.
24.00 Bona nit.

DIMARTS - 11

- 13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada -
"30 minuts"
"Informatiu Cinema".
14.30 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Home a l'aigua".
16.25 Pel·lícula:
"El gat".
18.00 Fi d'emissió.
19.00 Internacional Headlines.
19.30 Pandamonium.
20.00 Johnny Jarvis - 3.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 31.
21.30 Perry Mason:
"El cas de la germana espúria".
22.30 Galeria oberta:
"Haussion i Brossa: sessió de màgia en dues parts".
24.00 Telenotícies.
00.15 Bona nit.

DIMECRES - 12

- 13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada:
"Carme i David" i "Trossos".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Que el càstig s'ajusti al crim".
16.25 Pel·lícula:
"Al sud de Pago Pago".
18.05 Fi d'emissió.
19.00 Internacional Headlines.
19.30 Pandamonium.
20.00 Johnny Jarvis - 4.
20.30 Telenotícies.
21.00 Àngel Casas Show.
22.30 Futbol:
Torneig Naranja. Des de València: Barça-Fiorentina.
00.30 Telenotícies.
00.45 Bona nit.

DIJOUS - 13

- 13.30 Servei d'informació agrària.
13.50 TV3, segona vegada - "Àngel Casas Show".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Perquè són els amics".
16.25 Pel·lícula:
"Que no es faci".
18.00 Fi d'emissió.
19.00 Internacional Headlines.
19.30 Pandamonium.
20.00 Johnny Jarvis - 5.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 32.
21.30 Radio Cincinnati:
"Un gran risc".
22.00 Guaita què fan ara...!
22.30 Temps d'estiu.
22.55 A tot esport.
00.05 Telenotícies.
00.20 Bona nit.

DIVENDRES - 14

- 13.50 TV3, segona vegada.
"A tot Esport".
15.00 Telenotícies.
15.30 Magnum:
"Escriptura a l'ombra".
16.25 Pel·lícula:
"Carta de amor a un asesino".
17.40 Futbol:
"Torneig Naranja. Diferit. València-Fiorentina".
19.00 Internacional Headlines.
19.30 Pandamonium.
20.00 Johnny Jarvis - 6.
20.30 Telenotícies.
21.00 Gent del barri - 33.
21.30 Històries imprevisibles:
"Gelea reial".
22.00 Trossos.
22.30 Futbol:
"Torneig Naranja. València-F.C. Barcelona".
00.30 Telenotícies.
00.45 Bona nit.

DISSABTE - 15

- 14.40 Sardanes.
15.00 Telenotícies.
15.30 Els barrufets.
16.00 Els germans Hardy i la Nancy Drew: "Windsurfing mortal".
16.50 Olímpics en acció: "Tir".
17.50 La nova ruta de l'Índia.
18.10 Retrat: "Alberto Moravia".
19.00 Fletxa negra.
19.30 Botó fluix.
20.00 Joc de ciència:
"Viatge a través del sistema solar". "Hem posat els peus damunt la lluna".
20.30 Telenotícies.
21.00 Pel·lícula:
"Malícia diabòlica".
22.40 Jazz: "Ray Boriant".
23.40 Fi d'emissió.

DIUMENGE - 9

- 9.00 Informe setmanal. Repetició.
10.00 Santa Missa - El dia del Senyor.
11.00 Concert.
12.00 Poble de Déu.
12.30 Vida salvatge.
13.15 Dibuixos animats.
13.35 Curro Jiménez:
"En la palma de la mano".
14.30 Set dies.
15.00 Telediari - 1.
15.35 L'inspector Gadget - 25.
16.00 Estrenes TV:
"Un acte d'amor".
17.45 Si ho sé no vinc.
18.45 Revista de viatges.
19.00 Parada de Postes:
"Maggie".
20.00 Mèxic precolombí.
20.30 Telediari - 2.
21.00 En portada.
21.35 Gran reportatge.
22.30 Diumenge cinema:
"Ayúdame a soñar".
00.15 Comiat.

DILLUNS - 10

- 9.00 Bon dia.
9.30 Pel matí.
9.45 Els rics també ploreu - 89.
11.35 Rituals - 56.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Palmerston.
13.30 So-Terrani.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"El vuelo de Kitt".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç Telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 A mitja tarda.
19.00 Mister Belvedere:
"El Flipper".
19.30 De pel·lícula:
"Estrenos del verano".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Musical.
21.55 Mussolini i Jo - 2.
22.55 Documents TV:
"Nova Cancó: 25 años".
00.50 Telediari 3 - Telesport.
01.20 Comiat.

DIMARTS - 11

- 9.00 Bon dia.
9.30 Pel matí.
9.45 Els rics també ploreu - 90.
11.35 Rituals - 57.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Palmerston.
13.30 Musical-Mots 1.

- 14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Kitt asesino".
16.30 La tarda.
17.30 Toros - Des d'Osca.
20.00 L'hora del lector.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Quina nit la d'aquell any.
22.10 Sessió de nit:
"Extraña confusión".
00.00 Telediari 3 i Telesport.
00.30 Testimoni.
00.35 Comiat.

DIMECRES - 12

- 9.00 Bon dia.
9.30 Pel matí.
9.45 Els rics també ploreu - 91.
11.35 Rituals - 58.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Palmerston.
13.30 Punt de fuga.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Colinas de fuego".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 La volta al món de Willy Fog:
"Una decisió arriesgada".
19.00 A tope.
20.00 Les noies d'or - 39.
20.30 Telediari - 2.
21.05 L'Eden.
22.10 Corrupció a Miami:
"En el cementerio de coches".
23.10 Aquesta és la meua terra:
"Extremadura".
23.50 Curtmetratge.
00.05 Telediari 3 i Telesport.
00.35 Comiat.

DIJOUS - 13

- 9.00 Bon dia.
9.30 Pel matí.
9.45 Els rics també ploreu - 92.
11.35 Rituals: Ep. 59.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Palmerston.
13.30 Musical mots.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.
15.35 El cotxe fantàstic:
"Knight entre rejas".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç informatiu.
18.00 Barri Sésamo.
18.30 Musiquíssims - 12.
19.00 Pippi Calcesllargues:
"Pippi va de excursió".
19.30 Amb les mans a la massa.
20.00 Carol Burnett. 25.
20.30 Telediari - 2.
21.05 Fortunata i Jacinta - V.
22.15 Cicle de pel·lícules olímpiques.
23.50 A mitja veu.
00.20 Telediari - 3 i Telesport.
00.55 Comiat.

DIVENDRES - 14

- 9.00 Bon dia.
9.30 Pel matí.
9.45 Els rics també ploreu - 93.
11.35 Rituals - 60.
12.30 Connexió amb Sant Cugat.
12.30 Avanç informatiu.
12.33 Palmerston.
13.30 So-terrani.
14.00 L'informatiu.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Telediari - 1.

- 15.35 El cotxe fantàstic:
"Persecución en el bosque".
16.30 La tarda.
17.55 Avanç telediari.
18.00 L'aldea de l'arce:
"Gracias, Padre".
18.30 Món Disney.
19.30 Val més prevenir.
20.00 L'hora de Bill Cosby. 17.
20.30 Telediari-2.
21.05 Europa, Europa: "Bèlgica".
22.15 Divendres cinema:
"Las sandalias del pescador".
01.00 Telediari - 3 i Telesport.
01.30 Comiat.

DISSABTE - 15

- 9.00 Val més prevenir - Repetició.
9.30 Don Quijote de la Mancha:
"Nuevas aventuras en la venta".
10.00 Santa Missa.
11.00 La bola de cristall.
12.15 Gent jove.
13.15 Loteria nacional.
13.30 Objectiu - 92.
14.30 Pel matí... Aquesta setmana.
15.00 Telediari - 1.
15.35 Daniel el trapella - 14.
16.00 Primera Sessió:
"El abuelo está loco".
17.30 Curtmetratge.
17.45 Dibuixos animats.
18.00 Hong Kong Phooey:
"Número 7404".
18.30 Professor Poopsnoble.
19.00 Número 1.
19.35 L'equip "A":
"Problema sobre ruedas".
20.30 Telediari - 2.
21.05 Informe setmanal.
22.15 Dissabte nit.
23.45 Misteri:
"Pintar un asesinato".
01.00 Filmoteca TV: "Juego".
02.35 Comiat.

DIUMENGE - 9

- 10.00 Santa Missa.
10.45 Tu pots.
11.00 Gaudi i la música.
12.00 Estudi Estadi.
18.00 Connexió amb Madrid.
18.00 Sessió de tarda:
"El hijo del corsario rojo".
19.40 Els diminuts:
"Todos los votos cuentan".
20.05 Com el gos i el gat.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu cap de setmana.
21.30 Debat - 2.
22.30 Connexió amb Madrid.
22.30 Retransmissió Esportiva.
01.00 Comiat.

DILLUNS - 10

- 18.00 Orfèvres i ceramistes.
18.27 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 D'Arcant i els tres gossos mosqueters.
19.00 Vidua però no gaire.
19.30 Què vol veure?
20.00 L'informatiu del vespre.
20.30 Si fa sol.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.15 Cine club:
"La cena de los acusados".
22.50 Últimes preguntes.
23.20 Jazz entre amics.
24.00 Comiat.

DIMARTS - 11

- 18.00 Al ritme d'un temps.
18.27 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 D'Artacan i els tres gossos mosqueters.
19.00 Vidua però no gaire.
19.30 Què vol veure?
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Documental.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 El món és un escenari:
"Los maestros constructores".
21.55 El temps és or.
22.55 La bona música.
23.55 Comiat.

DIMECRES - 12

- 18.00 Col·leccionistes.
18.27 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 D'Artacan i els tres gossos mosqueters.
19.00 Què vol veure?
19.30 Vidua però no gaire.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 A la tercera va la vençuda.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els pols de Hollywood:
"El agente de la CIA".
21.50 "Tendido cero".
22.20 Fi de segle...
23.50 Temps de creure.
00.05 Comiat.

DIJOUS - 13

- 18.00 Terenci a la fresca.
18.27 Avanç de l'informatiu
18.30 D'Artacan i els tres gossos mosqueters.
19.00 Vidua però no gaire.
19.30 Què vol veure?
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 20.30 a punt.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Elegir una professió:
"Ceramista".
21.15 Tu pots:
"Llegar a campeón".
21.30 Ahir i avui de l'aviació:
(últim episodi).
22.00 Dijous cine: "Vecinos".
23.30 Metròpoli.
00.00 Comiat.

DIVENDRES - 14

- 18.00 Temes de Catalunya.
18.27 Avanç de l'informatiu vespre.
18.30 Teatre.
20.00 L'informatiu vespre.
20.30 Panorama.
21.00 Connexió amb Madrid.
21.00 Els comptes clars.
21.30 L'art de viure.
22.00 Concert.
23.10 Temps moderns.
00.10 Comiat.

DISSABTE - 15

- 10.00 Biniki i la dragona rosa.
10.30 Musical passarel·la.
11.20 Mirades.
12.00 Documentals.
13.00 La vall...
14.00 L'informatiu.
14.30 Panorama - Repetició.
15.00 Connexió amb Madrid.
15.00 Estadi 2:
Atletisme: Campionat d'Espanya des de l'Estadi Serrahima de Barcelona.
21.00 Connexió amb Sant Cugat.
21.00 L'informatiu.
21.30 Amor, salut i feina.
22.00 Connexió amb Madrid.
22.00 Nit de teatre:
Ninette y un Señor de Murcia".
00.15 Dàlegs amb la música.
00.45 Comiat.

COMENTARIS TV

Gent de barri

Gent de barri és una sèrie anglesa que presenta la vida quotidiana de les famílies d'algun racó de Londres. S'emet cada dia a les nou del vespre a TV3 i dura mitja hora. No es tracta de capítols aïllats, sinó que som davant d'una història ben trenada que es desenvolupa dia a dia. Això fa que el telespectador, de seguida, pugui establir comparacions amb d'altres sèries americanes d'ambient molt diferent. La primera impressió que obtenim és que estem davant de personatges reals amb problemes reals i molt allunyats del tot frívol i superficial de sèries com **Falcon Crest**, **Dinastia** o **Dallas**.

En segon lloc, aviat es veu com els conflictes plantejats conviden l'espectador a la reflexió. L'atur, l'adolescència, les relacions familiars, obren la possibilitat d'aprofundir en la psicologia humana d'un estrat social que pateix la crisi econòmica i social dels nostres dies. Però potser allò més important és l'esperit de les actituds i les solucions: **Gent de barri** és una sèrie que parla de solidaritat i d'assistat. Aquestes són doncs unes vides que, malgrat la cruïra de certes situacions, ofereixen esperança. Les envages i la mesquina de J.R. i companyia contrasten, evidentment, amb la lluita i l'esforç d'aquesta gent que nosaltres mateixos ens podem trobar demà al carrer.

Aquesta duresa esmentada, en certes ocasions, fa que sigui recomanable evitar la presència de petits davant del receptor. La raó és molt senzilla: són situacions d'adults i adolescents que només aquests podran apreciar en tots els seus seriosos y greus matisos. Es tracta d'una sèrie correcta per veure-la i comentar-la en família amb els fills més grans.

IGNASI BOFARULL

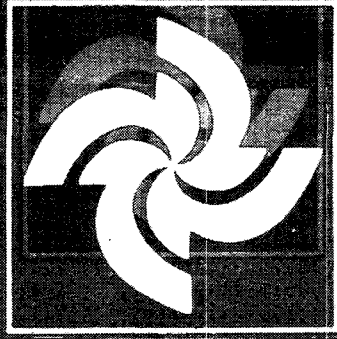
T.A.C. (Telespectadors Associats de Catalunya) Telf. 200 13 39 - Barcelona

Roca

vers el futur.

CALEFACCIÓ

AIRE CONDICIONAT

SANITARI

Calefacció:

Calderes de ferro fos, calderes murals i calderes de xapa, de gas, gas-oil, llenya, carbó, electricitat, bombes de calor, captador d'energia solar, radiadors de ferro fos i de xapa d'acer, cremadors i complements per a instal·lacions.

Aire condicionat:

Aparells de finestra, consoles, aparells autònoms, bombes de calor i equips centralitzats.

Sanitari:

Banyeres de fosa i de xapa d'acer esmaltades, porcellana sanitària, aixetes, aigüeres d'acer inoxidable i gres, complements per a la cambra de bany.

COMPANYIA ROCA-RADIADORS, S.A.

Avd. Diagonal, 513 • 08029 BARCELONA Tel. 322 40 51 télex 52832 CRRCE E - 52032 CRRCE E